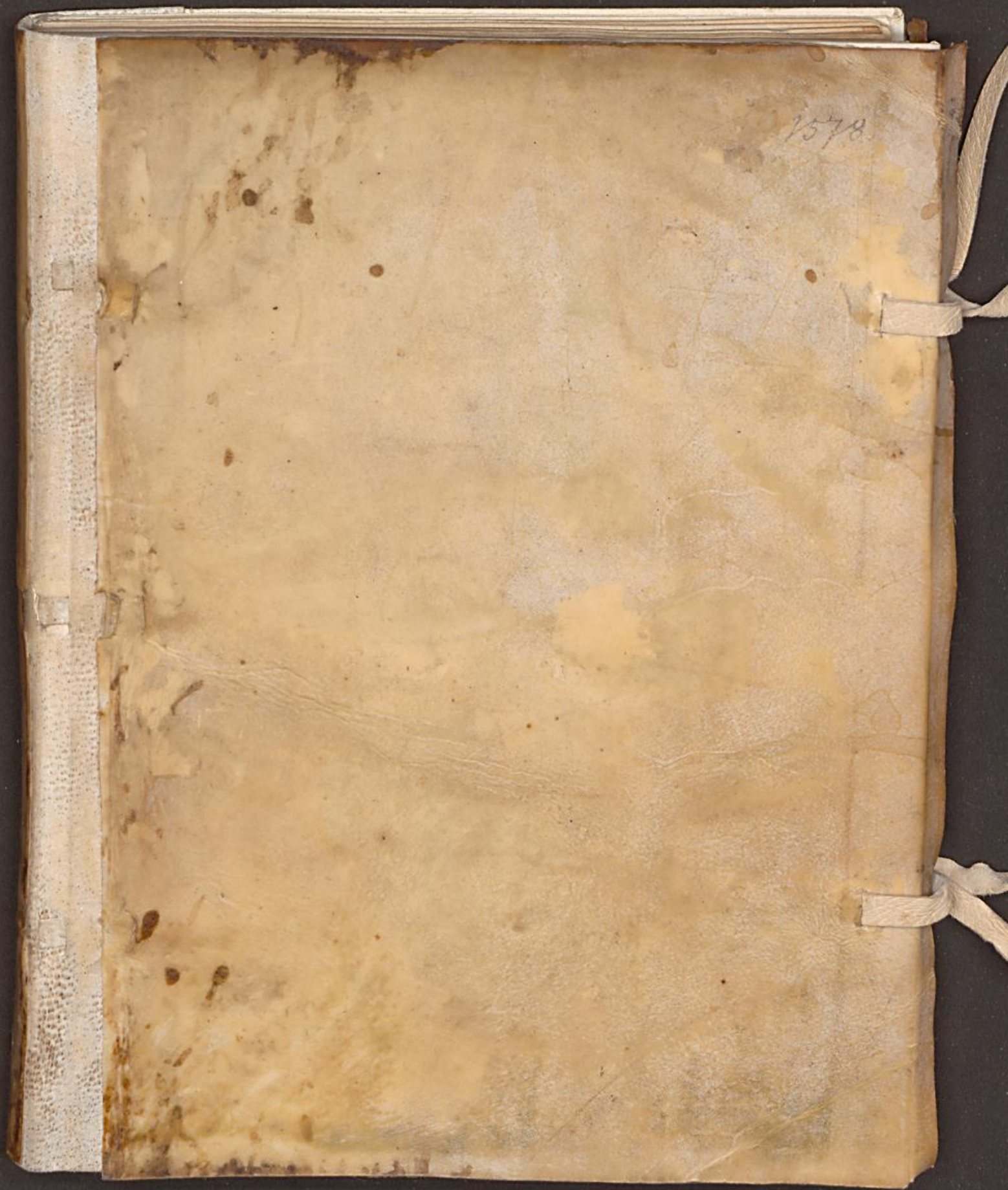


1578



EPICEDIA
IN LVCTVO

SVM ET IMMATV-
RVM OBITVM, PIETATE,
ERVDITIONE, ET OMNI VIRTV-
tun genere ornatissimi Iuuenis Marci Lor-
lebergij, Clarissimi viri, Iusti Lorlebergij Iu-
ris V: Licentiati, Illustrissimi Ducis Erici
Brunsuicensis Consiliarij fidelissimi, et Præ-
positi ad S. Bonifacium Hameliæ, filij, mi-

serabili cæde & nefario ausu furio

sè interempti 4. Decem-

bris Anno 1577.

Scripta

Amoris & memoriæ ergo à Clarissimis
& doctissimis quibusdam viris.

LEMGOVIAE,

Bartholomæus Schlottenius excudebat.

Anno 1578.



6
161415

G 1814 fl

EPITAPHIUM,
HONESTISSIMI ET
DOCTISSIMI ADOLE-
SCENTIS MARCI LAV-
ROMONTANI.

Scriptum

A
IOHANNES MAIORE D.

Hic iacet ante diem fato confectus acerbo
MARCUS Laurigero nomina
monte ferens.

Qui virtute magis, quam censu, aut sanguine ni-
Verum quasiuit moribus, arte, decus. (tens

Flore nouo ostendit quantam doctrina senilis

Frugem sui patrijs exhibitura focis.

Sed mors hunc florem subito ceu turbine pressit,

Spemq; tot annorum sustulit hora breuis.

Musa, quas coluit, tumultum cum flore coronant,

Utraq; stet laceris mœsta Minerva comis.

Quando fori officium, & vestigia patris iniret:

Cursum intercepit cæde, propinqua manus.

Spem patris, & vitam nati abstulit illa: reliquit

Vltrices furias ob malefacta sibi.

EPIGRAMMA, AD CLARIS-

simum virum doctrina, virtute, sapientia &
dignitate prestantem Dn. Iustum Lorleberg

I. V. Licent. &c. ornatissimo

filio orbatum.

A 2

Quod



Vod tibi, Pieridum decus Astræg, sa-
cerdos,

Filius indigno funere raptus, obit:

Qui iam Laurigeri penetrarat in atria templi

Non vacui pulchrum nominis omen habens:

Ne verò nimium, pater, indulgeto dolori:

Iustus is est, regitur si ratione tamen.

Nam latro nulla anima potuit dare vulnera, nullo

Eripere aternas vulnere mentis opes,

Corporis abstraxit fragilem tantummodo molem,

Ingenium ad doctos viuit in orbe viros,

Et mens, ex verbo quæ Christum agnouerat, ante

Conspectum illius viuit in arce poli.

Crede mihi, benè qui vixit, benè cessit ab orbe,

Vltima seu placida est, seu violenta dies.

M. Petrus Albinus Profess:

P. VVitebergæ F.

Aliud eodem autore,

IN OBITVM ORNATISSI

mi & doctissimi iuuenis Marci Lorle-

bergij Hamelensis, indignissima ca-
de perempti.

Mater perfida perfidi puelli,
Puer perfide perfide parentis,
Quorsum lachrymulis vterq; fictis
Forma conspicuum modò eleganti
Olim flestis Adonin interemptum?

Si

*Si nunc Vestualus alterum proteruē
Sus interficit ore diro Adonin,
Non vobis modo sed nouem Deabus
Dilectum & Themidi verendæ Adonin,
Et tot dotibus ingenij decorum.
O indignum animal, politiori
Cur tantum decus eripis cateruæ?
Sed tu sæue Aper Herculem timeto.*

*ALIVD
IN EIVSDEM OBITVM
EODEM AVTORE. (olim*

*N*on magis ad tumulū Virtus iam plorat (ut
Pinxere) Herōis quem Salamina dedit:
Sed Patria ad vastas queritur fera fata ruinas,
Temporaq; exiliū deflet acerba sui,
Vel potius lauam sortem miseratur eorum,
A quibus extorris Diua dolens agitur:
Dum tot iniqua videt mundi in sua fata ruentis
Facta, tot extremi ceu crepitus senij.
Nunc etiam ad cineres Marci, cui Laureæ nomen
Indiderat, queritur tacta dolore nouo,
Quem non ingenij probitatis & artis egentem
Sustulit vsa fero summa latrone dies.
O Cace, quod patitur per te Respublica damnum,
Totius id damnum posteritatis erit.
Dedecus ô ingens, telluris inutile pondus
Pectora quod nobis tam generosa necat.

*Sed fati hic mos est, deterrima quæ, quod auget,
Et spoliat numeris optima quæque suis.*

*ALIVD MELCHIORIS
Steinbergij, Vittenbergæ scriptum in
tumulum ornatissimi iuuenis
Marci Lorlebergij.*

H*eu quam fata pio fera te rapuere parenti,
Spern quantâ patria detrahit hostis humo.
Marce decus iuuenum, flos integer, vna voluptas,
Natura si quid munus ab arte valet?
Arbore, qua fructus promittit adulta, dolendum est
Destitui terram, cui bene nata fuit.
Eheu mæsta parens, pater ipse has ore querelas,
Nobiscum, ad tumulum, dat lachrymasq; tuû.
Quas dare nos æquum fuerat, nunc accipe, quando
Vis immatura te nece iniqua rapit.*

*IN OBITVM ORNATISSI-
mi & doctissimi iuuenis Marci Lorle-
bergij, Hermannus Neuvald
Med. D.*

N*um cœli exagitat discordia vana penates
Dum messem vnius falx aliena metit?
Cur in Musarum dic falcem immittis aristas
Parca, fide vacuam te stimulante manum?
Ah tua vita nimis fato torquetur iniquo
Marce, senectutis cernere digna dies.
Vt, quia pieridum studiosè castra secutus
Militia auferres laurea ferta tua.*

Quæ

*Qua quondam poterant caput exornare, sub illis
Sensissetq; ratam iuris egenus opem.
Quin per te, nitidum dum carmen ab ore fluebat
Expers squaloris docta Camæna stetit.
Serta igitur Musa connectunt laurea busto
Tristiaq; inuitis fletibus ora rigant:
Immo stat ad tumulū lachrymis madefacta Poësis
Atq; spei luget damna parata sua.*

Carmen consolatorium ad parentes.

E. A.

N*Ati molesta mortis atrocitas
Mærore ne vos conficiat nimis:*

Scrutatur arcanos cerebro

Nemo DEI facile recessus.

Vestra salutis spes licet optima

Fundata in illo fulserat, & bonam

Ostenderat frugem: voluntas

Cuncta tamen Domini retundit.

Hæc certa Morti pandere tempora

Consuevit, & nil illius effugit

Nutum, sed æquè omnes reclusas

In barathri retrahit cauernas.

Huic pepercit non inueni bono

Cultog; pulchris vsibus artium:

Doctrina cuius iam perenni

Fama alitur vehiturq; pennis.

Non mæror ergo vos coquat anxius

Laus iuncta honori damna resarciat:

Extinctus

*Extinctus haud est natus, aura
Vescitur & fruitur salubri.*

*Non is parentem amisit amabilem
Sed regna summo cum patre possidet,
Amoris erga illum suiq;
Praemia digna lubens capeſſit.*

*Manes piorum nam manet exitus
Felix, beata sorte sed impij
Frustrantur, hos obliuione
Perpetua premit & sepulchrum.*

*Non mæror ergo vos coquat anxius
Matura quamuis mors minus ingruat;
Iudex benignus cum vicissim hunc
E barathri scrobe suscitabit,*

*AEterna cœli temperies eum
Cum pijs fouebit lucis in aureæ
Splendore: qualem leta vernis
Picta coloribus arua fundunt.*

*Non mæror ergo vos coquat anxius
Nec vrat imos pectore spiritus:
Arcanum opus summi est parentis
Quo a trutina librat vsq; iusta.*

*ELEGIA CONSOLATORIA,
AD CLARISSIMUM ET
EXCELLENTISSIMUM VIRUM,
Dn. Conradum Bunting I. V. D. & Syn-
dicum, Reipub: Hanno: fidelissimum, de immaturo
obitu Honestissimi adolescentis Marci Lorle-
bergen Hamelensis, Scripta à
Theodorico*

Theodorico Freitag, Hannouerenſi.

NI perſpecta tibi ventura gloria vitæ,
Atq; ſtatus triſtis notus in orbe foret:
Pluribus hic agerem, vir præſantiſſime verbis
Officio ut releuem pectora mæſta meo:
Cum grauitè plangas, tecum et car. ſſima coniunx
Defuncti M A R C I funera dira gemat.
Sed quia iam dubijs noſti quòd paſſibus errans
Sors, maneat nullo certa tenaxq; loco:
Iam vultus habeat letos, modò ſumat acerbos,
Sitq; adeo conſtans in lenitate ſua.
Non equidem propriam, vir præclariffime, ſortem
Poſcere præ reliquis te tibi velle puto:
Dum pietate viros magna, virtuteq; claros
Peſtifera multos morte perire vides.
Mors cõmune malum eſt, nec ſcit discrimina rerũ,
Omnibus immites inijcit illa manus.
Alcmena genitrix belli dux inclitus armis,
Cogitur illius ſubdere colla iugo.
Nonne Menætiaden falſis cecidiſſe ſub armis,
Carmine perdocto Naſo poëta referi?
Magnus Alexander Comes & fortiſſimus heros
Hoſtibus in medijs robore clarus erat.
Attamen hic illo tandem ſuperatus ab hoſte
Frangitur, & vires deſerit ille ſuas.
Bellica quid virtus excellens profuit iſſis?
Immènſe quid opes, diuitiaq; ? nihil.
Naſcendo morimur, nos cum genuère parentes,
Prima ſtatim imperio ſubijcit hora necis.

MILLE igitur cum sit circumdata vita periculis,
Et nullo in praeceptis ordine cuncta ruant :
Mente decet casum miserum patiari ut aqua
Quem tibi, quemq; tuis mors inimica dedit.
Non est quod doleas mortem doctissime amici,
Cum multis alijs accidat illa viris.
Vesana excutias animo quoq; somnia gentis,
Quae fieri nobis omnia sorte putat.
Nil sine consilio, sine decretoq; potentis
Euenit (ut perhibent dogmata sacra) Dei.
Nam capitis scimus numeratos esse capillos,
Inuito nullus decidit inde Deo.
Ergo voluntati Domini parere necesse est,
Ne fiat laesi seuior ira Dei.
Et status in toto, nunc est miserabilis orbe,
Ut cupiat multos viuere nemo dies.
Felices igitur Dominus quos euocat Orbe,
Venturis possint ne superesse malis.
Non adeo miserum est, moriendo relinquere mundum,
Et pro terrenis querere regna Dei.
Aspice qui similes tulerint, quo pectore, casus,
Non semper magnis sors venit aqua viris.
Interdum latis miscentur tristitia rebus,
Et Deus alternas miscet in orbe vices.
Ac licet a socio sit iniqua morte peremptus,
Pectore qui furias nocte dieq; gerit:
Attamen haud dubium est caeli quin sede receptus,
Gaudeat aetherea luce videre Deum :
Dum puer a teneris didicit confidere Christo,
Et Christi totus pectore & ore fuit.

Ergo

Ergo conceptas animo depone querelas,
Et mentem curis, tristitiaq, leues.
Collige te, MARCO placidamq, precare quietem
Defuncto, cuius molliter ossa cubant.

QVERELA DE INTEM-
pestiuo obitu Marci.

O mibi post multos semper venerāde sodales,
Delicia, o vita portio magna mea.
AEqua licet dulces tulerit mihi copia amicos,
Quos etiam quali debeo mente colo:
Tu tamen in numero florebas optimus illo,
Et mihi te nunquam carior alter erat.
Hannouera primis socios nos iunxit in annis
Sors, & qui nunquam corde recedet amor.
Nos habuit VViteberga simul, quā culta docentū
Dogmata sub memori pectore quisq, notat.
Exacti tecum multi sunt suauiter anni,
Dum fuimus studiū conditione pares.
At tu nunc socio carissime MARCE, relinquis,
Pertristem luctum, mæsticiamq, grauem.
Non satis est reliquos, me, deseruisse sodales,
Tu quoq, iam socium linquis amice tuum.
Qui mihi solus adhuc post tot dilecta relictus
Pectora, eras anima spesq, decusq, mea.
Qui pietatis amans, summis qui dotibus auctus,
Nunc immatura funera mortis obis.
Heu quam vita breuis, breuis est fugientis et ordo
Vita, quam fallax & breue vita bonum est.

*Siccine iam dulci subito spoliabor amico?
 Sic nos inuitos diuidet una dies?
 Ah quoties tacite tristi cum mente reuoluo,
 Quam tecum fuerint tempora grata mihi:
 Concidit in luctum vultus, lachrymisq; repletum
 Debita me iusto pellit amore fides.
 Egregiam de te spem concepere parentes,
 Indolis egregie tam bona signa dabas.:
 Nunc lachrymas, gemitusq; nouos et deniq; crines
 In tumultum spargunt, MARCE colende tuū.
 Te lugent fratres, lugent sine fine sorores,
 Et tua deplorat funera tota domus.
 Ah, ah, quid dicam? quog; me indulgere decebit
 Luctibus, & lachrymis ora rigare meis,
 Te doleo extinctum tenera sub flore iuuenta,
 Dum tuus in vita maximus usus erat.
 Te gemo, te plangam fratrem, te pectore mæsto
 Prosequor, ante oculos te mihi fingo meos.
 Attigimus donec quæsitæ præmia metæ,
 Præmia quæ Christi mors dedit una pijs.
 Tu placidam interea ducas in pace quietem,
 Hacq; tui fratris munera frater habe.*

*ALIVD CVIVSDAM
 Iuris V. Doctoris.*

HAC placide sacra requiescit in æde sepultus
 Pierij iuuenis gloria magna chori:
 Marcus cui nomen mons fecit Laureus amplum,
 Claro doctrina de genitore satius.

Non

Non illo melior quisquam, nec amantior aequi,
 In patriam maior nec pietate fuit.
 His aderat candor morum probitasque fidesque,
 Et vera constans religionis amor.
 Clarus ut ingenio, sic clarus & indole gentis,
 Clarior eloquio, nec minor arte fuit.
 Carmina testantur, qua Marci nomine dempto
 Non ego Nasonem composuisse negem.
 Nauus ad eloquium teneris tendebat ab annis,
 Duceret ingenij doctus ut inde decus.
 Maxima pars illi fuerat notissima Iuris,
 Non etenim patria degener artis erat.
 Illius ingenium sacer admiratus Apollo,
 Aonij, dixit, montis adeste Deae.
 Fronde noua iuueni praecingite tempora lauri,
 Non leuis iste mei gloria fontis erit.
 Isto gaudebis, duce me, Respublica salua
 Spesque senescentis maxima patris erit.
 Sed, velut ante sua rapitur slos tempora mæssis,
 Insidiatoris fraude peremptus obit.
 Hinc plorant Musa, plorat Iouis aurea proles,
 Ingemit Aonidum Pieridumque chorus.
 Quinetiam incumbens (miserum) sine fine dolori,
 Luctu tabescit, Mæstus uterque parens.
 Sed quoniam vita cursum sine labe peregit
 Aeternæ Christum scuta salutis habens:
 Ex mundo surreptus habet noua gaudia vita,
 Gaudia, quæ nullo sunt peritura die.
 Non opus hic lachrumis: pueriles ponite questus
 Pierides, luctum mitis Apollo lena.

Tuq̃ pater venerande senex suspendito fletum,
Magnos & luctus attenuato tuos.
Marcus enim athereis ut stella refulget in oris,
Gustat odoratum Nectar & Ambrosiam.
Ipsius seruant sacra monumenta Camæna,
Per quas æternum viuere fama solet.
Ante feras hyemes tempestatesq̃, furentes
Omnipotens iustos in sua regna vocat.
Ecce senectutis dura spes altera crescit,
Atq̃ tua vita fortia fulcra vides.
Ex te prognatum Iustum mox namq̃, videbis
Doctrina Marco, sorte fauente, parem.

M. HENRICVS GARBE.
rus tumulo ornatissimi iuuenis Marci
Lorlebergij simpliciter virtu-
tis amore.

Vita quod inconstans varijs sit plena periculis
Discis ab exemplo, qui legis ista, meo,
Gaudia testabor iucundos inter amicos,
Nil metuens vita fata suprema mea.
At mala Tisiphone stygijs egressa cauernis,
Irarum flammis corda calere facit.
Cumq̃, nihil peterem placidi quam fœdus amoris,
Latro meum tacito perforat ense latus.
Vive Deo, & fragilem semper pius exige vitam,
Incerta est certa qualibet hora necis.

ALIVD.

Eheu

E Hen Marce iaces claris exculte Camæni
Tâm cito qui longum viuere dignus eras?
Ipse pater vatum cernens tua funera Phœbus,
Abiecit claria tristia plectra lyra.
Teq̃ nouem planxere dea pia numina, teq̃
Flos charitum fleuit Pieridumq̃ chorus.
In tumultu resident candor pietasq̃ fidesq̃
Qua superæ penetras regia tecta domus.
Calliope spargit feralia munera flores,
Et cineri apponit laureaserta tuo.
Marce quid ingenio poterat assciscere maius?
Clarus es & cœli sede beatus agis.

IN MEMORIAM QVON-
dam charissimi sui amici Marci Lor-
lebergij M. Henricus Ri-
chardi F.

H Ac tenui Marcus recubat Lorbergius urna,
Cognati misit quem manus atra neq̃.
Sed corpus tantum crudeli funere strauit,
Mens vero AEtherei uiuit in arce poli.

AFFINITATIS ET AMO-
ris ergà Iohannes Nolthius Ha-
melensis faciebat.



Vis queat infandum lachrumis aquare
dolorem,
Vnica quem subito prò dolor hora
facit.

Flebilis

Flebilis hora nimis, nimis è funesta, cruentam
Quæ tibi fert sano vulnere Marce necem.
Quæ piæ pegasidum cultor, piæ fontis amator
Aonijs, dira morte peremptus obis.
Virtutis speculum, iuuenes decus inter honestos
Laurimontana gloria magna domus.
Viuerè perfectos cui si licuisset ad annos,
Lux fueras patria magna futura tua.
Aemula virtutis tua mens laudisq; paterna
Moribus & studijs condecorata bonis.
Fecerat haud dubiam nobis spem, rebus agendis
Te fore consilijs, vsibus, arte parem.
Te fore qui fractis sciret succurrere rebus,
Qui sciret Clades arte leuare malas.
Nil adeo clemens iuueni natura negarat,
Ingenij tantis dotibus auctus eras.
Iam nunc Palladias noras iter omne per artes,
Et Sophiæ triuias ire redire vias.
Ardua Parnassi superatas culmina montis,
Notus Apollineos inter vbiq; choros.
Te sacer Aonidum numerus, te Phœbus amabat,
Ipsa etiam studijs Pallas amica tuis.
Omnes te docti iuuenesq; senesq; colebant,
Ingenij moti dexterritate tui.
Sic animi candor, placide sic gratia linguae,
Sic probitas, cunctis grata fuere viris.
Imprimis Charo solamen mite parenti,
Doctrinâq; graui consilijsq; viro.
Talibus excultum donis cui cernere gnatum
Contigerat, quem laus, quæ sequeretur honos.
Qui

Qui cuperet cari summo conamine laudes
Aut aquare pares, aut superare patris.
Nullaq; sollicitat mentem iam cura paternam,
Nec queritur sumptus desperasse graues.
Quinetiam patrio spem pectore celat optimam,
Et fouet in tacito gaudia certa sinu.
Sapius (instantis fati sortisq; futura
Inscia) mens secum sic meditata fuit:
Filiolos inter non est mihi charior omnes
Hoc vno, patris est Marcus imago sui.
Ille graues curas mihi mitigat, ille dolores
Extenuat, pars est filius ille mei.
Afferet ille mea solatia grata senecta,
Ille mihi vita dulce lenamen erit.
Talia saepe miser pater est meditatus, inani
Spe letus, fingens gaudia vana sibi.
Hei mihi res hominum fragiles, spes semper inanes
Quam vita est fallax, vana, caduca, breuis.
Quam cito Marce tuum bona spes frustrata parente
Quam cito vah quantis mergitur ipse malis.
Tu sacra festiuis celebras hymenaea loquelis,
Latus ubi nemo re neq; voce fuit.
Nil odij cuiquam tecum, qui latus agebas
Agmina iucundos inter amica sales.
Iamq; ubi secedis quo te natura vocabat,
Hostis ubi merito nullus ab hoste timet.
Dirus ab insidijs latro te seruat opacis,
Armatas condens in tua damna manus.
Hei mihi, mens ausus horret meminisse nefandos:
Dum reditum metuens nulla pericla paras,

C

Profilis

Prosilis ille iumens, & non tria verba locutus,
Tela per incautum ferrea pectus agit.
Concidis heu subita claudens tua lumina morti,
Ilicet & viuis deserit ossa calor.
O miserum funus, proh nuncia dira parenti,
Nuncia proh matri dira futura pia.
Mens ea quæ facinus potuit committere tantum,
Non hominis, stygij Damonis illa fuit.
Occumbis spes sola patris, spes unica matris,
Occumbis patria viua corona domus.
O nox infelix isthæc, ô digna querelis
Ante diem qua te sustulit hora tuum.
O furor, ira vorax, ô execrabile ferrum,
Ex latebris quo te vis scelerata necat.
O manus innocui qua te sitibunda cruoris
Opprimis, haud iustos viuere passa dies.
Mors tolerabilior fuerat tua, cade cruentas
Næ rabida ferret trux homicida manus.
Si casus, si te pestis, si bella tulissent,
Quelibet aut non tam causa dolenda necis.
Impius ardeio ni confecisset inermem,
Qui neq, par, nec te ledere dignus erat.
Quem tu præcipuos inter veneratus amicos,
Qui tutor meritò debuit esse tui.
Cui nullas unquam dederas in iurgia causas,
Quam sua quod tenuis laus tua maior erat.
Inuidiam virtus patitur sic semper agrestem,
Sic odisse solet turba profana bonos.
Attamen emergit virtus oppressa subinde,
Quoq, magis premitur Clarior illa redit.

Tu licet es tristi sublatuſ funere viuſ,
 Viuſ & æternos ſtat tua fama dies.
 Ille licet viuat, viuua eſt morientis imago,
 Et tutum toto neſcit in orbe locum.
 Tota tuos lugens miſeratur patria caſus,
 Fortunamq; gemunt ſcæmina virg; tuam.
 Illum perpetua prece, deteſtantur & omnes
 Indignum facinus perſidiamq; fremunt.
 Tu placida iam nunc compoſtuſ pace quieſcis,
 Nullaq; fers vita, nulla pericla times.
 Anxiuſ in dubijs ſeſe occultit ille latebris,
 Ignaruſ pœnas qua ferat hora ſuas.
 Interea angelicos inter lux candida cœtus,
 Gaudia cœleſtem tranſigis ante patrem.
 Gaudia qua nullis ſunt interitura diebus,
 Et quorum finem ſacula nulla ferent.
 Gratamur meritò tibi, votis omnibus, horam
 Optantes, qua nos iungere Marce volet.
 Qua per lætitiã regni cœleſtis ouantes,
 Capturi pariter gaudia tanta ſumus.
 Umbra ad parentes eiſdem.
C Hare quid ulteriuſ genitor mea funera plo-
 ras? (tuis?
 Cur genitrix lachrymis me gemis uſq;
 Parcite iam veſtris iam parcite quaſo querelis,
 Numne dolor iuſtum debet habere modum?
 Flebilis illorum mors eſt quos nulla futura
 Spes vita, quos ſpes nulla ſalutis alit.
 Non mea ſlagitijs, non vi, nec fraude cuiquam
 Noxia, non ſcleris conſcia vita fuit.

Inson ut vixi morior, mens ergo quiescat,
Deq; mea dubitet vestra salute nihil.
Non ego flammivomū non sum damnatus ad orcū.
Tristia nil in me tartara iuris habent.
Solis in occasu laudes cui solis in ortu
Dicere, cui sanctas nocte dieq; preces,
Cui studium, vitam, cui commendare solebam
Me simul & cursum tempus in omne meum.
Ipse mei semper custos, meus ipse redemptor
Qui nunquam potuit deseruisse suos.
Affuit in medio mihi mortis agone, cadentis
Suscipiens animam letus ad astra meam.
Hic ubi nunc inter cunctas sine fine beatos,
AEternum spectro laude vehoq; patrem.
Ne moueat quod sim miseranda cade peremptus,
Permittente Deo talia fata fero.
Qui ne prauentur mala per commercia Mundi,
Suscipit ē terris in sua regna pios.
Antea quam multo pollutus crimine, maius
Peccati in tergum conijciatur onus.
Interea exemplum pœnas vult esse piorum,
Quod doceat scelerum pœnituisse malos.
Nam diuina pios cum sic rapit ira, malignos
Supplicium certē maius, & ira manet.
Sed quia differtur, vult hos tadere malorum,
Conuersosq; nouo viuere corde, Deus.
Sic mea lugeri non debent funera, cuius
Mors reditus vita pluribus esse potest.
Quid inuuet & plures hic me vixisse per annos,
Cum tamen & grauior mors obeunda foret.

Adde

Adde quod innumeris obnoxia vita periculis,
Nil in se constans cur adametur habet.
Nil habet unde queat se quis iactare beatum,
Sed vita dici rectius umbra potest.
Aeternum vera est quae cernit vita parentem,
Quae cæli felix regna beata colit.
Quam neq; vis ferri, non bella, nec ulla Tyrannus
Eripuisse pijs, secula nulla queunt.
Hanc ego cum merito sim saluatoris adeptus,
Cui sit in aeternos gratia lausq; dies.
Gratulor ipse mihi, terrisq; renuncio vanis,
Mille poli capiens gaudia mille modis.
Quin vos o chari, quondam mea vita, parentes
Gratari mecum gaudia tanta decet.
Insano nimium non indulgere dolori,
Vindicta cupidos nec decet esse nimis.
Is mihi qui vita, quam non dedit, abstulit usum,
Supplicio sceleris non caret ille sui.
Conscia mens ipsum torquet, rapit, urget, et angit,
Utrices quamuis effugit ille manus.
Ipse suam timidus, metuit male conscius umbram,
Et nullo tutus, si fugit ipse, loco.
Quos igitur fructus, quae pramia latro reportat?
Se pupugit qui me iam pupugisse putat.
Ipse necem vino circumfert corpore, vitam
Quam rapuisse putat contulit ultro mihi.
Contulit aeternam furiosa cade quietem,
Exulat in varijs inquiet ipse malis.
Deniq; nil vicit qui me truncauit inermem,
Nil spolijs de me victor iniquus habet.

Quam quod inexhausto cruciat mœrore parentes,
Impius in nostram latro suamq; domum.
Collige quin animos, iusto quin parce dolori,
Mi pater, & lachrumis mater amica tuis.
Vindictam Domino date, qui iustissimus aqua
Lance simul fontes iudicat atque bonos.
Et nunc offensis, stultiq; ignoscite culpa,
Corrigat ut vitam cautior ille suam.
Cœlestis rursus vos me cernetis in aula,
Nullus ubi minuet gaudia nostra dolor.
Interea vestros salui feliciter annos
Vivite, Nestoreos atque valete dies.
Vos fratres saluete mei, saluete sorores,
Nec nimium sortis plangite fata mea.
Perfruar aterna iam nunc ego lumine vita,
Nec cupio terras plus coluisse malas.
Iam noti comites, dulcesq; valete propinqui,
Qua me nutrieras patria terra vale.

In tumultum eiusdem.

Hic posuit placide Marcus sua membra quieti,
Laurimontane spesq; decusq; domus.
Ingenuas iuuenis magna qui laude per artes,
Duxerat atatis tempora parua sua.
Vix dum bis duo lustra simul tres insuper annos
Complerat, doctis notus ubiq; viris.
Catus in ignotis virtus fuit undiq; terris
Tuta, sed in patrio labitur ense solo.
Namq; per invidiam ferro confossus inanem,
Et sine re subita morte peremptus obit.

Anni

Anni numerus 1577.
HIC ariV's bLanDa fessos nVnc ILLe qV'lell
Depostos reCreat, spIrItV's astra Capit.

Aliud distichon eiusdem quo annus, dies &
impia noctis hora indicatur.

Barbara sanCta saCra noctis VIX egerat horas,
QV'ate MarCe Latro BarbarV's ense neCat.

Aliud eiusdem.

ME miserum, quantu M rursus fers cruda dolore M
Atropos, heu bona quaq, m Anu quæ tollis auar A.
R ustica quæ mentem R abies, maleficus & erro R.
C orripit, impietas C um libera floreat, ut si C
V ulnifico semper cr V cies pia pectora luct V?
S pes cadit ampla pio S misere frustrata parente S,
L aus iuuenū Marcus Lor L pergius, hei nece, qua ni L
A trius auditum terr A ucc peius in ampl A,
V esano haud hominis, V eri sed demonis aus V.
R aptus enim stygijs i R uncandi flatibus ardo R,
I nterfectoris, sine re, s I ne lite, nefand I,
M entis inops, hostis du M non sit copia, amicu M
O biruncat, loto c O gnati in sanguine ferr O.
N um queat audiri faci N us crudelius? an no N
T erra scelus tantum spec T ans cælumq, tremisca T?
A t tu Marce manu qu A muis sublatu iniqu A,
N on moriere, tuum N ostris per secula nome N
V ersibus inscriptum, n V llo delebitur vs V,
S edibus interea gaude S ine fine beati S.

IOHAN.

EPITAPHIVM IN TVMV.

lum ornatissimi iuuenis Marci Lorlebergk

Hamelensis in patria miserabili cade perem-

pti, conscriptum à Iohanne Nolthingio

Bilveldiensi, Scholæ Hamelen-

sis Rectore.

Hoc exangue cubat culto sub marmore corpus
Marci Lorlbergi, quem tulit atra dies.

Quem tulit atra dies crudeli morte peremptum,

Vincere qui seclis Nestora dignus erat.

Stemmata magnus erat, præclaraq; indole maior,

Maior & ingenio, maximus eloquio.

Clarus erat studijs Musarum, clarior alma

Virtute, illustri nec pietate minor.

Inde viris sanctis cordi quibus inclita virtus,

Charus, & Aonio charior inde choro.

Hinc & (quod caput est & spes suprema salutis)

In primis placuit maxime Christe tibi.

Bis duo lustra & tres vix dum numerarat aristas,

Quando dolis cecidit perfida sica tuis.

Hac corpus requiescit humo, mens inter Olympi

Heroas pangit carmina grata Deo.

Aliud eiusdem.

Artibvs exCVLIVs pVLChris, ViriVtIbV's atqVe

LorbergV's trIstI VVLnere MarCV's obl.

Barbara Dina pio iuueni funesta fuisti,

Luce tua sensu spicula dira necis.

REVE.

REVERENDO ET CLARIS.

sumo viro, eruditione, sapientia ac dignitate
prestanti, Dn. Iusto Lorleberg, I. V. Licentiate

& Prapósito ad D: Bonifacium Hamelonia,

& Consiliario Ducis Brunsvicensis

S. D. Hermannus Va-

stelabius.

Immatura tui quereris dum funera nati

Humectans lachrymis ora genasq; pijs,

Fac repetas animo Legum doctissime cultor,

Hic tibi quem statuat pagina dia modum.

Plangere non prohibet quos funere mersit acerbo

Atra dies, luctum sed probat illa gravem.

Sic tamen, ut saevam vitemus numinis iram,

Nos neq; destituat flaminis aura sacri.

Nam procul à nobis cedentem ut flemus amicum,

Illius ac reditus mitigat omne malum.

Sic quorum tenues concessit vita per auras,

Mulcebunt reditu pectora nostra suo.

Vince animos igitur, mæstum compece dolorem

Quinetiam, fieri hoc precipit ipse Deus.

Quem tibi surripuit rabida violentia mortis,

Ne dubites ipsum pulcher olympus habet.

His oculis illic natum tua gaudia cernes,

Vero etenim coluit semper amore Deum.

Hosq; breves elegos propenso perlege vultu,

Quos dedimus nati dulcis in exequias.

D

MEMO.

MEMORIAE

Honesti iuuenis, eruditione atque omni vir-
tutum genere ornatiss. Marci
Lorleberg.

Ecqua tanta fuit patriam tibi causa videndi
Marce Aganippae gloria magna chori?
Siccine Leucorea tantum digressus ab urbe
Sentis funesta spicula saeva necis?
O tristes casus, ô lamentabile fatum,
O quis luctuisonis temperet à lachrymis?
Dulcia contigeras patria vix limina saluus,
Cum vita abriperet stamina Parca tuae.
Nempe domum accitus celeres huc flectus habenas,
Obsequia ut praestes dulcia Marce patri.
Quot mater gemebunda trahit suspiria corde,
Illius heu quoties concutit ossa pavor,
Tu quando externas longè proiectus in oras
Aonidas mira dexteritate colis,
Ne te consumant caci contagia morbi,
Neue tibi exitium turba maligna paret.
Anxia sic animos perturbat cura parentum,
Et graue sub tristi pectore vulnus alunt.
Nec mora, nec requies, donec tibi epistola detur,
Qua patrios mandet rursus adire lares.
Inq, duodenus sua terga reuoluitur annus,
Prosper ut ex voto tecta paterna subis.
Vox tua cum hinos hilarauerat ore parentes
Facundo, insidias inuida parca struit.

O tristes

O tristes casus, ô lamentabile fatum,
 O quis luctisonis temperet à lachrymis?
 Nam fortè inducunt obscura crepuscula noctem,
 Quando ornas sacri fœdera casta thori.
 Ad quæ te sponsus nouus inuitarat honestè,
 Sed nimis infauito sydere culta tibi.
 Atq; tuum stricto pectus mucrone recludit,
 Qui tibi cognato sanguine iunctus erat.
 O tristes casus, ô lamentabile fatum,
 O quis luctisonis temperet à lachrymis?
 Fœmineis volant penitus plangoribus ades,
 Clamor & horrendus sydera summa ferit.
 Exanimum mater gremio te amplexa fouebat
 Cum gemitu, & lachrymis oscula mista dabat.
 Atq; atros nitida succabat veste cruores,
 Deplorans nati funera mœsta sui.
 Et pater attonitus lachrymosis vocibus implet
 Aethera, tandemq; dissecat vngue genas.
 Nec fratres minus ambo gemunt, charaq; sorores
 Funereo fletu labra decora rigant.
 Accurrunt properè, liquidis dant uulnera lymphis,
 Ore legunt erret spiritus anne super.
 Ah non: infixum stridet sub pectore vulnus,
 In tenues auras vitæq; spesq; fugit.
 Henricum fratrem contorto vortice flumen
 Abstulit, immiti tu cadis ense miser.
 O tristes casus, ô lamentabile fatum,
 O quis luctisonis temperet à lachrymis?
 Inuida sic miseros pressat fortuna parentes,
 Dum tristi sobolem sternit viramq; neci.

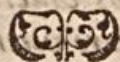
At Marcus vera decus indelebile laudis,
Et patria lumen grande futurus erat.
Vixit, dum vixit, virtutis nomine clarus,
In studijs felix, pieridumq; choro.
Hinc animi sensus docto sermone referre
Novit, & imparibus iungere verba modis.
Vig. erat ingenio solerti, & mente sagaci,
Harmonicum novit fundere voce melos.
Præterea Iuris, Legum & studiosus alumnus
Pandectas vastum mente reuoluit opus.
Et sacros trinit magna pietate libellos,
Cum studij finem crederet esse Deum.
Moribus urbanis, gestu præstabat auito,
Vel referens Musas, vel benefacta Dei.
Aspera contracta nunquam conuicia frontis
Miscebat, pacis perstudiosus erat.
His tamen exculto studijs & rebus honestis
Hei aliquis rigido perforet ense latus?
Ergo gerit silicis circum præcordia venas,
Et ferri in duro pectore semen habet,
Quem non hic casus, quem non crudelia tangunt
Fata, nec insontis funera dira gemit.
Cum vero, ut constat, scelerati criminis expers
Syncera coluit religione Deum,
Haud dubie insuetum miratur limen Olympi,
Sub pedibusq; videt sydera celsa poli.

Hermannus Vastelabus
Lemgouiensis F.

ELEGIA

ELEGIA

Scripta à Gerhardo Culemanno Mindensi,
Scholæ Lemgouiensis Cantore.



PLangite Pierides crudelia funera, Musa
Plangite Saxonica VVestphalicæq; simul
Musa noster amor lugubres edite versus,
Si qua graui flectis fata dolore prius.
Quis siccis etenim tam tristia cernat ocellis,
Scilicet extinctum tam iuuenile decus?
His quod VVestphalicis tristes audiuius oris,
Quod vidit luctu Saxonis ora graui.
Hic ubi Visurgis claris deuoluitur undis,
Ac Hamelöa suas extruit alta domos.
Plangite Pierides crudelia funera, Musa
Plangite Saxonica VVestphalicæq; simul
Heu iacet Aonia pars præstantissima turba
Marcus Lortbergus spes generosa patris.
Quem, veluti crudum quod vellitur arbore malû,
Abstulit atra dies, atque inimicus atrox.
Abstulit, ut fratrem summa feritate Cainus,
Funesta indignum tam miseræq; nece.
Flebilis vi res est igitur, sic flebile carmen
Musa noster amor condite Pierides.
Namq; malo in tanto quis non suspiria ducat
Alia? quis heu lachrymas continuisse queat?
Haud certè quisquam, si non Marpesia cautes
Pectora constringat frigidiora gelu.

Plangite Pierides crudelia funera, Muse
Plangite Saxonica VVestphalicæq; simul.
Occidit ante diem primis extinctus in annis,
Qui Pylios annos viuere dignus erat.
Qui satas eximia claro virtute parente,
Attigerat vita bis duo lustra sua.
Virtutis patria, patria nec degener artis,
Inchyla laus patris & fama futurus erat.
Nam pietatis amans, vita sectator honestæ,
Pacis & antiquæ cultor amicitia.
Addidit minimo linguas, artesq; labore,
Indole tam solers tam docilisq; fuit.
Sic Symphoniacæ modulos benè calluit artis,
Ut proprio posset scribere marie melos.
Sic Aganippeo perfuderat ora liquore,
Aonidum fontes hauserat atque sacros,
Ut dextro posset componere carmina Phæbo,
Optimaq; imparibus neetere verba modis.
Plangite Pierides crudelia funera, Muse
Plangite Saxonica VVestphalicæq; simul.
Nam iacet indignè violenta morte peremptus,
Qui fuit haud vestri gloria parua chori.
Sicne taces nostri pars optatissima cordis?
Sicne iaces usu cognite Marce mihi?
Lunaburgiacum ut peteremus uterq; Lyceum,
Inter ubi æquales indole primus eras.
Semper ita optabas: utinam mihi splendeat ille,
Quo Musarum adeam castra suprema, dies,
Ut discam ingenuas doctis cum moribus artes,
Ut siam patria lausq; decusq; mea.

Gemmaq;

Gemmaq̃, cen decus est fulvus carbunculus auro :
Sic decus omne meis inde redire queam.
Ecce pijs DEV S haud longo pōst tempore votis
Annuit, ad Musas latus it Albiacas.
Ille ubi mox Iuris studio se dedit amplo,
Proficiens tantum sedulitate sua,
Vt reputaretur summo dignandus honore,
Eximysq̃ esset iunctus amore viris.
Artibus atq̃ varijs, moderatis moribus, atq̃
Virtute insigni clarus ut inde redit.
Scilicet ut charos sua gaudia sola parentes
Visat, ut alloquijs exhilaretq̃ suis,
Quos absens aliquot pridem non viderat annis:
Sic erat Aonio deditus ipse choro.
Concelebrat thalami quidam conuiuia sacri
Sponsus, qui Marco sanguine iunctus erat.
Infelix ut ad has epulas conuiuia vocatur,
Cum genitore suo cum genetrice sua.
Ille mali sperans nihil, hac conuiuia praesens
Augeat & exornat qua ratione potest.
Donec adest sacra tade lux tertia, qua cum
Egressurus erat nocte nocente domo.
Ecce scelus (dictu miserabile, morte piandum)
Ipso pōst tacitas stat veniente fores,
Qui saeuum immittit precordibus illius enssem,
Illius & subito corpora sternit humi.
Sic iacet exanimis, sic ictu mortuus vno est,
Qui multis adeo dotibus auctus erat.
O scelerata manus facinus crudele, nefasq̃
Ausa, pium iuuenem siccine saua necas?

Digna

Digna luas grandes tanto pro crimine penas,
Quales Mamerkes rex vel Achabus atrox.
Plangite Pierides crudelia funera, Muse
Plangite Saxonica VVestphalicaq; simul.
Heu cecidit ferro iuuenis iugulatus iniquo,
Seeta velut curua gramina falce cadunt.
O dolor ô tristes matrisq; patrisq; querela,
Queis gnati deslent fata nefanda sui.
Vnica qui fuerat spes, expectatio magna,
Lux, honor vt patria, fama, decusq; foret.
Et certe fueras reuera Marce futurus,
Si te fuisset viuere parca diu.
Heu: quoties matri subeunt tua dulcia verba,
Atq; oculi & vultus Marce beate inuis.
Heu: quoties mœrens tempus reminiscitur illud,
Quo tibi tam puero basia multa dedit:
Quo perijt frater Minda submersus in undis,
Infelix casu mater utroque graui:
Corruit & lachrymas fundit gemebunda, solumq;
Percutit heu mœstum pectus utraq; manu.
Quos mœsta genitor planctus uxoris acerbos
Aspiciens siccas nescit habere genas.
Coniungunt querulas solamina mutua voces,
Alter & alterius vulnere conficitur.
Quid faciant? possit quis enim mala ferre silendo,
Et tacitus casus dissimulare suos?
Est aliquid fatale malum per verba leuare:
Hoc querulum Isaciden Isaidenq; facit.
Hoc erat in tanta cur Iobus mole malorum
Voce fatigaret cœlica teeta sua.

Strangulat

Strangulat inclusus dolor atq; cor aestuat intus,
Cogitur & vires multiplicare suas.
Ergo danda pijs venia est lugentibus ore
Luctifono gnati tristia fata sui.
Hoc minimè reprobatur sacri sacra pagina verbi,
Hoc docet exemplum nos quoq; Christe tuum.
Nec tamen aeterno mentem tabescere planctu,
Sed flendi esse decet tristitiaq; modum.
Strangulat & nimius dolor atq; cor enecat intus,
Et facit ut possis haud superesse diu.
Plangite Pierides crudelia funera, Musæ.
Plangite Saxonica VVestphalicaq; simul.
Sic Domine fati quicquid statuere sorores,
Omne sub arbitrio desinit esse hominis?
Non diues, sapiens, magnus, doctusq; resistere
Fato? non infans, non puer atq; senex?
Scilicet ex illa qua vitam accepimus hora,
Ad mortem celeri cogimur ire gradu.
Hic puer, ille senex, alius decedit ad umbras
Infans: mors cunctis indubitata venit.
Nostra perit tenuis vanescens vita per auras;
Ut mentes ludens noctis imago fugit.
Ut tempus vernum prateruolat ocyus Euro:
Ut rosa stans nitido, mollis ut herba, solo.
Quis numerare queat vitæ mala cuncta fugacis?
Quis casus miseros prasciat ante suos?
Nemo potest adeo Diuos habuisse superantes,
Crastina lux sibi qui sune futura sciat.
Sed celeri nostras vaga sors res turbine versat,
Mors, cui vita hodie est, cras properata venit.

E

Nil

Nil adeo certum est homini: quis namq; putasset
 Me scripturum umbris carmina Marce tuis?
 Sed quia verus eras vera pietatis alumnus
 In Christum sperans iustificante fide:
 Non dubito quin sis regni certissimus haeres,
 Aeterni & superae pars aliquota domus,
 Te Deus ex mundo multorum valle malorum
 Transtulit, ad celsi regna beata poli.
 Res ubi caelestes & lucida sydera spectans,
 Caelicolas inter gaudia pura capis.
 Ergo Pierides luctum compescite vestrum,
 In caelis noster nunc quia Marcus ouat.
 Nos potius nostrae lugemus lubrica sortis
 Tempora, namq; ullo non miser ille malo est.
 Et requie fruitur felix letusq; perenni,
 Nostra sed est varijs subdita vita malis.

Distichon continens annum
 obitus.

In faVsto hoC perIIt MarCV's LorLbergIV's anno,
 Corpora terra tenet, spIrltIV's astra CoLit.



EPITAPHIUM.

HAc parua recubat Marcus Lorlbergius urna,
 Nobilis ingenio, nobilis arte simul.
 A teneris Musas dulces sectatus & artes,
 Ingenij ut caperet clarius inde decus.
 Eloquio suavi, patriaq; instructus ab arte,
 Et morum sancta simplicitate fuit.
 Composuit multos vena praevidite versus,
 Quos tu Virgilium composuisse putes.
 Sic se praeclare studijs exercuit amplis,
 Grata salus patriae posset ut esse sua.
 Hinc eius totum gratissima fama per orbem,
 Aonijq; fuit gloria magna chori.
 Ast ubi Pierides tibi laureaserta pararent,
 Te necat heu miserè Marce propinqua manus.
 Hunc igitur Musa lugubri plangite voce:
 Flebilibus luge grex studiose modis.
 Sed tu mæste parens, nimium ne cede dolori:
 Nec frustra fato te opposuisse decet.
 Sat fletu maduere genæ: sat tristis Apollo
 Abiecta nuper flevit & ipse lyra.
 Sic fatis visum, dubia sic fungimur hora,
 Ut norit fatis tempora nemo sui.
 Ergo modum facias precor o vir doctè doloris:
 Tandem si vita consuluisse velis.

Hermannus Cothmannus
 anno ætatis decimo.

ALIVD.

Antonij Bolmeiers Hamelenfis.

L Vcanum Senecamq; sui duo lumina secti
Sustulit ille orbis crimen onusq; NERO.
Exceptit Sicam, fandi ter maximus autor,
Antoni furys exagitate, tuam.
Sane NERO sane Antoni, sed sauior illis
O Girsvalde tuis sauior insidijs.
O Girsvalde tuae mentis dementia quanta,
Qua temerè & subito ceu fluit vnda ruis.
O Girsvalde tuae mentis dementia quanta,
Qua tantum Iuuenem cadere sustineas.
Tantū, inquam, Iuuenē quo tristi morte perempto,
Quo docti spes est lapsa cadente patris.
Tantū, inquam, Iuuenē quem doctis fouit in vlnis
Leucoris vrbs & amat quem studiosa cohors.
Antistes Iuris sacri Iurisq; sacerdos,
Iusticia cultor moxq; putandus erat.
Quid tibi pro factis precer o Girsvalde, tuis quos
Exuperas factis, equipares obitu.

FINIS.



SEQVVTVR

POEMAT A QVÆ

DAM DIVERSÆ MATE

RIÆ AB IPSOMET MARCO

Lauiromontano piæ memoriæ inter alia

olim scripta, nunc denuo ad me-

moriæ eiusdem adie-

cta & typis ex-

cusa.



NVPTIIS
ILLVSTRIS
SIMI PRINCIPIS ET
DOMINI, Dn. ERICI DV.
GIS BRVNSVICENSIS ET LV.
neburgensis, Comitiss in Claromonte,
equitisq̃ aurei velleris Domi
ni sui clementissimi.

ET
ILLVSTRISSIMÆ
PRINCIPIS ET DOMINÆ,
Dn. DOROTHEAE, DVCIS
Calabrie, Lotharingie,
Barrensis,
&c.

MARCVS LORLEBERG
HAMELENSIS.



CAR.

CARMEN NV- PTIALE.

D*Vm cano felices diuini Herois amores,
Et socio data pacta toro, & sacros Hyme-
neos*

*Magnanimi Ducis ERICI, felicibus armis,
Et solida nulli veterum virtute secundi,
Qui genus à prisco referens AZONE, potentes
Imperio terras premit, & ditione gubernat
Illustres populos, quos candida Menalis vrsa
Sydera despiciunt aliè, qui pectore forti
Marte fauente feros multo haud sine sanguine in
Prælia commouit cru delia, diraq; bella, (hostes
Cum patria vindex, non expugnabile mentis
Inuicta robur dubijs ostendit in armis,
Victor & erecto dextra victrice trophæo,
Extat & EX DVVIS illi noua GLORIA rebus
Quæritur, & nullo laus emoritura sub æuo:
Vos mihi Pegasei gratissima fontis adeste
Numina, quæ sacris veterum celebratis in hymnis
Acta virum, magnis sed non sine laudibus acta:
Tu quoque Pegasidum Dux ô Clarissime Phæbe,
Quæ penes arbitriū est & vis & norma canendi,
Quiq; celebrari præclaro carmine gaudes
Magnanimos Heroas, & horū ingentibus ausis,
Digna Sophocleo describi encomia versu,
Aspirare meis non dedignabere cæptis:
Necte tua mihi fronde comas, mihi suffice vires,
Et mihi vim menti tribuas mea fistula namq;*

*Te duce dulce canet, te deficiente negabit,
Harmonicum neglecta sonum numerosq; sonoros.*

*Tu vero Patriæ Pater Illustrissime Princeps,
Qui proavosq; patresq; & avos præstantibus ausis
Aequas, atque alios longè post terga relinquis,
Pace potens & Marte ferox ERICE, quod ausim
Hæc offerre tuæ munuscula parvula dextra,
Scilicet exiguo fabrefacta gamilia filo,
Proposuium fortasse meum mentemq; superbam,
Haud dubiè miraberis, atque audacia cæpta.
Sed mihi non temerè tantos iniussus honores
Attribuo, nec erit prorsus reprobanda voluntas,
Quæ Thalami faustos Domino conatur amores
Gratari, atq; augere nouo noua gaudia sponso.
Si foret uberior facundæ copia lingua
Ingenio concessa meo, maiorq; canendi
Gratia, Castalios si me duxisset in hortos
Phæbus, ubi pede factus equi fons dulcibus undis
Perluit Aonios, loca vatibus inclita, campos,
Vel me grandiloquo diuina Thalia cothurno
Donasset, procerum celebres ut carmine laudes
Contexam: longo non diruta Pergama bello,
Non Veneris cum Marte iocos, non rara mariti
Retia, non populos Romano milite captos,
Te canerem illustris Princeps, tuæ facta referrem:
Quæsitosq; tuos instinctu Martis honores,
Et genus antiqua deductum ab origine regum,
Et proavis bella acta tuis, populataq; castra,
Exutosq; armis hostes, partosq; triumphos,
Vlla nec afferrent finem mihi fata canendi.*

Sed

*Sed quia non tales mihi sunt in pectore dotes,
Vix ego tantarum attingens vestigia rerum,
Pauca quidē, sed honesta tamen, tibi carmina cōdā,
Atque noui faustos thalami gratabor honores,
Vt mea pro tantis quaedam tibi gratia restet
Officijs, quibus ingenuas dum persequor artes,
Sape mihi generosa tua clementia mentis
Profuit, atque meis studijs hac ocia fecit.
Nā quid ego hac autē? caput horū & causa honorū
Dux ERICE, tuos mea Musa taceret honores?
Non ita: namq; etsi nullum memorabile nomen
Carmine sub nostro est, nec habent mea carmina
laudem,*

*Abstinnisse pudor tamen: & sua vilibus herbis
Gratia vere nouo est, natas modo carpere campis,
Quas iuuat & digitis gestare, ministret amēnos
Donec ager flores Tyrioq; micantibus Ostro,
De violis liceat nunc texereserta rosisq;,
Praefati Dominū, nunc, quod porro instat agamus.*

*Tempus erat iunctā gelidis Aquilonibus Arcton
Sol repetens, medium quo cæli ascenderat orbem
Cum lenibus tenues pennis dilapsa per auras
Fama, Comes regum & gestarum conscia rerum,
Murmura diuersa in populos nouitatis amantes
Spargeret, ac vulgus vario sermone repleret,
Hic ubi Leucoreus, tumidis quem fluctibus Albis
Irrigat in niueis excultus montibus hortus
Argolico pulsas fouet ex Helicone Camænas:
Iamq; ubi conspectu in medio cessantibus alis
Constitit, ac Musas circum et socia agmina Phæbi*

Aspexit, tali noua nuncia voce canebat :
Vos quibus Aonides vis est & norma canendi,
Quae dicam memori noua pectore dicta notate.
Res noua, res felix, & honesto carmine digna
Vos poscit, uestramq; operam studiumq; requirit :
Inclutus ERICVS priscis à regibus ortus
Pace armisq; potens, Veterum qui clara parentum
Facta nouis meritis proprijs & honoribus auget:
Cui dono superum tanta est concessa potestas,
Imperij, ut populos placide tueatur, & urbes.
Cui cum ferueret studijs iuuenilibus aetas,
Atq; boni ingenij starent in corpore vires
Egregio, (Tempus quas longum & saeva dierum
Interualla solent absumere & agra senectus)
Gnauiter in Clarijs etiam se exercuit armis,
Heroo & digna ingenio sese imbuuit arte,
Ille nouos socij Thalamos intrabit amoris,
Regaliq; satam ducturus origine sponsam
DOROTHEAM, facie insignem, & virtute
decoram,

Ergo agite Albiaci decus, & praclara Lycei
Gloria Pierides, si vos aut principis ingens
Nomen, & à gestis quasii rebus honores,
Si vos sancta mouet pietas, castiq; pudoris
Incorrupta fides, tanta & reuerentia sponse,
Dignum Heroina, dignum & memorabile sponso
Munus adornate, & vestri monumenta laboris
Conficite, hic studijs opus hic erit arte Magistra
Iam noua pacta thori, iam felices Hymenaeos
Concinite, & celebrate noui noua gaudia lecti.

Ipsa

*Ipse ego cum nuper transirem principis aulam,
Splendida teeta, domum argentoq; auroq; superbâ,
Miris exornata modis conclauia vidi
Cum domus interior regali splendida luxu
Appareret, & in medio atria longa paterent:
Ornatur passim contextis tota tapetis
A famulis domus interior, tabulataq; fulgens
Arte laborata & varijs decorata figuris.
Obstupui pictasq; aspexi desuper arces,
Pendulaq; ad postes vario velamina textu
Literulis ornata nouis hic symbola sponfi,
Nascentur ex DVVIS semper noua GLORIA, legi.
Extremas circum tabulas fundebat Acanthus,
Tortilibus semper viuientia brachia ramis:
Mirabar populi strepitus tantosq; tumultus,
Pars aptare locum mensis, pars stromata scamnis
Sternere, marmoris & pulchra locare Theatris
Ornamenta, alij textas ex are columnis
Appendunt tabulas veterû decora alta parentû:
Pars pateras nec non auro fabricata micanti
Pocula, quæ veteri à famulis implentur Iaccho
Mensis imponunt, nitidis calataq; in ipsis
Fortia suspiciunt, priscorum facta parentum
Ecce autem interea validum ceruice iuuenctum
Fartores magno ad mortem clamore trahebant,
Non claua (neq; enim claua vitam ille dedisset.)
Olli terga premit pars vna, & reste ligatum
Dorsum immane modis pultat pars altera miris,
Nec requieuit enim dum fortè deinde Magistro.
Ergò ubi iam in medio redimitus tergora vittis,
Constitit*

Constitit exuperans animis tauroq; superbus,
Vos ait, ô socij, nosq; hacce notate ministri,
Et mihi quæ fuerint iuuenili in corpore vires
Dixit: & auersi contra stetit ora iuueni,
Qui donum astabat Tadis, durusq; reducta
Librauit dextra media inter torua bipenni
Cornua: difisso collidens ossa cerebro:
Sternitur, ex animisq; tremēs procumbit humi bos
Horrendum, & multo vitæ cum sanguine fundit.
Tergora diripiunt costis maculosa: bouiq;
Sic pellem deinde auellunt ac viscera nudant.

Hic ego letitiam in tanto sperare tumultu
Ausæ fui, & posito noua gaudia ducere luctu.
Velabant aulea domos, pendeat in illis
Longa patrum series, & stirps clarissima laude
Dorotheæ sponsa pulchris depicta figuris.
Perq; tot & tantos antiqua ab origine gentis
Duæta viros: spectandus erat cognomine Magnæ,
Qui prisco gessit tot prælia Carolus auro:
Mira viro facies, leua est armata sagittis,
Ensis habet dextram, frons obscurata Galero
Arcadico, decorato auro cristaq; rubente,
Pectore at in medio thorace nitente corusca,
Mille arcus pharetræq; iacent, hastilia mille
Ante pedes, totidem ingentes clypeiq; tot enses:
Ad caput Heroo sunt scripta encomia versu:
Hic vir, hic est, cui corda fuere heroica, nullos
Admissura metus, quæ deuastare tot vrbes
Ausæ fuere armis, quæ frangere viribus omnes
Ausæ fuere hostes: sauos compefcuit Hunnos

Atq; rebellantes per tot fera praelia tandem
Saxonas edomuit: validis hic impiger armis
Instructisq; aliquot bello legionibus audax
Iuit, & Ausonios implevit milite campos,
Mouit & aduersus senos bella hordida Bardos,
Et fugere ex Latio victos tellure coëgit.

Nec tamen interea dum tot bella aspera gessit,
Exosus studia, ingenuas neglexerat artes,
Sed quantum poterat concessa per otia Musis
Addictus fuit & cœli vaga sidera nouit,
Atque habuit tanto diuinam in honore Poësin,
Vi sibi qui fuerat comes atque fidelis Achates,
Rolandi querulo deslerit funera versa. (oris

Primus adhuc etiam in nostris quibus vitimur
Bis senos proprio donauit nomine menses.

Hunc prope facundi soboles numerosa videtur
Coniugij decus, ante alios spectabilis omnes
Effulget pietatis amans LVDOVICVS, habenas,
Qui patre defuncto regni suscepit, & heres
Imperio datus est, qui seditionis amantes
Britonas infestis subito compefcuit armis,
Infelix fortuna viri, infelicius ipsum

Coniugium, nimio dum vxoris amore tenetur,
Cogitur à natis coniectus carcere iniquo
Vincula dura pati sceproq; orbatu & omni
Quo quondam à cunctis vi rex affectus honore est,

Heu scelus in patrem tantis virtutibus auctu
Immemores nati pietatis & omnis amoris
Exercent facinus crudele: sed impia tandem
Facta suas pœnas, magna cum clade merentur

G

Quanquam

Quamquam o, sed quo non mortalia pectora cogis
Regni sacra fames, regnandi & dira cupido.
Ah miser, ah si quis patrem vel turpiter odit
Vel premit, hic rursus superis inuisus ab hoste
Crudeli opprimitur, caelum hunc & Tartarus odit.

Proximus huic leua de parte LOT Harius astat,
Egregius vultu Iuuenis, fulgente metallo
Vestibus, & forti vibrans hastile lacerto,
Fertur ab hoc traxisse suum Lotharingia nomen.
Inde alij innumeri stabant longo ordine reges
Depicti, quorum praeclarum nomen & ingens
Fama alio est celebranda loco: sine nomine multi
Spectantur, summo qui belli iure potentes
Rexerunt populos, quibus ipse Lotharius olim
Praefuerat, dederatq; suo de nomine nomen.
Sed vetus ipsorum tenebris & nocte sepulta
Fama iacet: nec enim sciri sinit alia vetustas.

Omnibus hic tandem subiuncta videtur imago
Torua oculis, tota armorum fulgere corusca,
Credo equidem artificem, quisquis fuit ille, per ipsam
Effigiem rigidi voluisse effingere Martis.
Spumanti spectandus equo bellator, in armis
Saeuus, habens manibus praefixa hastilia ferro,
Atque leues humero pharetras cinctusq; cruento
Ense latus, iaculisq; feris armatus, & ense
Sarmatico, quali in pugnam volat incolae Ponti
& Moribus indomitis rigidus Geta: pectore summo
Tortilis inflexi per collum it circulus auri,
Mille equitum numero turma comitantur euntem,
Spectanturq; animosi omnes & ad arma parati
Impete

Impete terribili ruere atque irrumpere in hostes,
 Vicinum nomenq; viri crudeliq; ausa (uos,
 Carmē habet, victo & ductos super hosta trium.
 Prælia magnanimi si quis miretur Achillis
 Herculeosue ausus, pugnaq; Hectoris arma,
 Non minus ingentes huius mirabitur ausus
 Magnanimi Herois, mirabitur horrida bella,
 Atqui Giganteis maiora laboribus acta.
 Hic Godefridus hic est, cui nulla resistere bello
 Gens potuit, quoties inuicta prælia dextra
 Instituit mouitq; feros certamen in hostes,
 Qui se haud degenerem ostēdit maioribus amplis
 Carolus autor erat, quo non cognomine Magnus
 Hunc iussu HENRICO pro Cesare bella gerentem,
 Miraci stupuere Itali, stupuere rebelles
 Saxonia sancti proceres, stupuitq; RODOLPHVS
 Seditionis amans, grato cui munere summos
 Imperij titulos auroq; micante coronam
 Maximus obtulerat Romana præsul ab aula.
 Sed dignis tandem multatum cladibus una
 Truncatumq; manu medijs prostravit in armis,
 Atq; ita præreptos est Caesaris ultus honores.
 Hic vir hic est, animo simul atq; acerrimus armis
 Ingenio felix multo felicior ipsis
 Consilijs, rebus bene felicissimus actis.
 Hic ubi in Eois passim sæuere Tyrannos
 Audierat terris, & sæuo milite Turcas
 Deuastare Asiam, qua nulla beatior ora
 Temporibus fuerat priscis: regemq; superbum
 Cui subiecta urbis Phariæ, & Memphitica regna
 G 2 Iudæa

Iudaea populos premere & passim oppida bellis
Eruere, ac vastare armis crudelibus vrbes.
Imprimis Solyimorum arces terramq; sacratam,
Quam Christus fertur reliquis magis omnib; unã
Incoluisse, ubi diuini mysteria verbi
Protulit, atq; sua referens oracula mentis
Magna, nec ingenijs inuestigata priorum,
Viribus humanis & qua natura negarat,
In medium discenda dedit cãsamq; salutis
Ignotamq; viam monstrauit tramite paruo,
Ipse & ubi nostro pro crimine Victimã Christus
Mactandum sese dedit, & sua viscera letho
Tradita honorificè tumulo mandanda reliquit:
Nunc vero oppressis sanctis antiqua piorum
Tecta peregrinis facta esse latronibus antra
Et stabula, & seuis domicilia grata Tyrannis:
Ingemuit crudele iugum facinusq; nefandum
Detestatus & audaces audacibus hostes
Debellare armis regemq; arcere superbum
Vi valida, armataq; manu fas esse putauit:
Conspirant in bella alacres, in fœdera iurant
Militia regni procures socia agmina surgunt
Et lati arma parant: multos seruata per annos
Argenti moles omnisq; pecunia in vsum
Martis abit, grandiq; ingens exercitus ere
Cogitur Europa in magna, varioq; tumultu
Vndiq; pugna auide properant ad pralia gentes.
Subsidio ventura Asia, Lotharingica pubes
Tota furens in bella ruit, galeaq; comanti
Implicuit caput, heu bello genus acre gerendo.

Sic fortis

Sic fortis Saxo, Hercinia sic accola sylua,
Sic Frisia iuuenes gentis, sic saeuus in armis
Sueuus adest, Bauarusq; potens, comitatib; Heros
Tot socys GODEFRIDVS abit, cedroq; virentes
Palmiferi ad colles Libani denso agmine tendit,
Vt pulso à Solymis Solymanno amissa reposcat
Regna Palestina, domitas & ab hostibus vrbes.

Mox aliquod specimen prestans certamine belli
Percussit terrore Asiam. Fortuna secundo
Successu aspirans latus calcaribus instat:

Atque animis vires, animis & robora cunctis
Maxima suppedians, odijs instigat acerbis.

Sic medijs deuicta Asia est inuictus in hostes,
Victor & ingenti prostrauit clade Tyrannos.

Tunc Solyme rursus GODEFRIDO preside regna
Sub Christi rediere iugum, tunc Ascalon ingens

Et prior antiqua illuuiæ prope littora Iope

Ædificata maris, statio pergrata carinis

Diuitijs tum Gaza potens araria quondam

Presidis antiquæ, tunc & fundata vetusto

Vrbs Bethle Saxo præbens cunabula Christo

Acta sub imperium & sauis erepta Tyrannis.

Felices anima quibus has regnare per vrbes

Contigit, & spolijs sacrum decorare sepulchrum:

Credibile est terramq; ipsam camposq; virentes

Arrisisse procul, montis iuga celsa Sionis,

Atque sacros colles assurrexisse, suasq;

Inclinasse comas nemora & suaues Cyparissos,

Victor ut afflato delectaretur odore,

Tunc ubi procumbens sancta daret oscula terra

Aspiceretq; oculis sacrum & memorabile bustum,
Rex Solyma electus summoq; insignis honore,
Rex nouus atq; nouo ex spinis diademate cinctus:
Discite ab hoc reges virtutem, aliosq; labores
Euentum mandato Deo, is benè cæpta secundet,
Maxima, ut ex DV RIS nascatur GLoria rebus.

Post multos tandem pictos sine nomine reges
Quos paries media sponsi monstrabat in aula
Cernitur insignis vultu Comes, (vnde paterni
DOROTHEAE generis sponsa descendit origo
Notior, & non abstrusis vicinior annis:)
Pacis nomen habens, pacis Fridericus & omen,
Cui quoq; Magnus erat præclari sanguinis autor
CAROLVS, extiterat stirpis qui conditor ante,
Bilionae tue GODEFRIDE eiusq; nepotum.
Eximia nullis virtute Heroibus impar
Natus ab hoc sponse proauus, cui Geldria terra
Vxorem dedit insignem pietate PHILIPPAM,
Dux præstans famaq; sui super aethera notus
Nominis, & multa celebrandus laude Renatus.

Inclytus hinc inter fratres Antonius armis,
Dux bonus atque sui decus admirabile regni
FRANCISCVS patria non infima gloria gentis
Qui modo cælestem post funera sumtus in aulam
Æthereis ducibus dux ipse animisq; beatis,
Intermixtus ouai summos miratur honores,
Principis aeterni qui sceptris potentia mundi
Sustinet & nutu natura flectit habenas
Solut & immenso dominus dominatur in orbe,
Qui terram ingentem distinguit partibus aquis
Attribuitq;

Attribuitq; hominum natis quos cœlitus ipse
Maestate ornat, summos quibus addit honores,
Neminis atque sui partem concedit, eosq;
Terrenos vult esse Deos virtute potentes,
Per quos ipse Deus velut admiranda suorum
Instrumenta operum magnum dat iura per orbem
Et populos regit atq; sui sacra dogmata verbi
Defendit, punitq; iniusta ob facta Tyrannos,
CAROLVS hoc genitus fraterno sanguine sponsa
DOROTHEAE iunctus qui nunc sortitus honores,
Et regni titulos magna cum laude gubernat,
Qui populos iuuat, atque vrbes rectrice tuetur
Iusticia, placideq; propagat fœdera pacis,
Qui dat iura suis, in quem custodia regni
Atque omnis populi spes inclinata recumbit,
In quem omnes oculos, in quē omnes ora reflectūt,
Quem metuunt oēs, quē laude & honore coronāt.

Hoc ita, Pierides depictos ordine reges
Et claros Heroas & horum carmine laudes
Descriptas, mirata viros & carmina vidi,
Hinc genus antiquum sponsa & natalis origo
Ducitur, hac serie descendit nobile stemma
DOROTHEAE insignis vultu et florētibus annis.
Qua faciem roseo & genas ornata colore
Vincit, & exuperat multas sanē utpote Cepheus
Signa minora poli, Cephea Lycaonis Arctos,
Arcton adusta Venus, Venerem Titania Phœbe,
Phœbus at ipse suam radiantī luce sororem.
Et Venerem atque Arcton, Cephea minoraq; signa
Qua modo illustri sacri per munia verbi

Consocianda

Consocianda viro felicibus est Hymeneis,
Et fausti latum Thalami ascensura cubile,
Aeternosq; habitura nouo cum coniuge honores.

Parte alia vario depicta colore tabella
Ostendit sponsi proauos, Heroas & omnes,
Vnde sua Ericus stirpis primordia ducat.
Sed quid opus multis memorare hac omnia verbis?
Ipsa quidem Heroum per se est notissima virtus.
Quid veteres referam Guelphos? saluete beati
O procures saluete pi, quos gloria Caelo
Intulit, & quorum toto celebratur in orbe
Nomen, & ingenti iuncta cum nomine laudes,
A vobis materna duci descendit ERICO
Stirps, tituliq; noui, & Regio germanide terra
Quid memore Azonum praclaro sanguine natos
HENRICOS? mater Cunegunda, hos intulit orbi
Teutonico ex Latio, quibus hos Heroibus aequo?
Tot LEO bellaces in Sclauica rura cohortes
Inducens, subitis regem terroribus implet
NICLOTVM, patrijs qui idola celebrat in oris
Atque suos Christo prestare negabat honores:
Qui proprias ignem iniciens furibundus in vrbes
Regales combussit opes, multa oppida & arces
Vulcano superante ruere ubi regia sedes
Aute fuit, ne tu LEO robore fortior illo
Direptis posses opibus spolijsq; potiri:
Casus at in pugna tandem perit inuidus hostis
Sclauicus & Christi inuitus parere potenti
Cogitur imperio, caeliq; agnoscere regem.
Quis Generose LEO, quis te fortissime princeps

Et tua

Et tua facta canat? Totum nisi flumine largo
Se lauet Aonij fontis, gradiq; cothurno
Indutus magnum exaequet grauitate Maronem.
Vt taceam multis celebrandum rebus OTHONem
Praesul ad imperij summos quem vexit honores.

Quid MAGNOS quorum est ingens &
nomen & omen?

Qua GVILhelme tuis praeconia laudibus addam?
Qua te voce canam? vel quo tua carmine facta
Describam, qui tot validos certamine fausto
Deuicisti hostes? tot clara Trophaea tulisti?
At proanos animo superans Mauortius Heros
ERICVS virtute potens & diues honoris,
Nec fortuna erat Acacida, nec viribus impar,
Desidiam exosus tenerisq; secutus ab annis
Militiam, & graue Martis opus, magnūq; putauit
Dedecus in luxu traducere tempora vita,
Et patrijs haerere focis, sed fortibus ausis
Ardua tentare & virtutem extendere factis,
Et nihil instantis trepidare pericula vitae:
At forti meliorem animo sperare salutem,
Atq; sequi quo fata trahant retrahantq;, voluptas
Summa erat euentumq;, Deo committere soli.

Si modo quis tanti felix in carmine vates,
Grandia facta viri velit exaequare canendo,
Illius & summas celebrando exponere laudes?
Huic fera materiam tot praelia carminis amplam
Sufficerent, rigidos audax quae mouit in hostes.
Qualis erat quantusq; fuit consultor Achates,
Fortuna inuictus, validis atq; acer in armis,

H

Cum

Cum pius Aeneas terris iactatus, & alto
Conderet in Latio diuis autoribus urbem,
Talis erat tantusq; fuit bellator ERICVS
Consilio inuictus, validisq; acerrimus armis,
Maximus imperij quando AEmilianus aperto
Marte tueretur superis fautoribus vrbes.
Ex stygia Mahometigena victricibus armis,
Depulit atque fugae Turcas dare terga coëgit:
Quiq; Palatinum fuerant in bella secuti,
Ad vada Danubij vastantes Norica rura,
Contudit audaces ingenti strage Bohemos,
Ne taceam Euganea venetas cum plebe cohortes,
Impia quæ inuicto cum Casare bella gerebant.
Post aliquod tandem dubij certamina Martis,
Cum multo Adriaci rubuissent sanguine fluctus,
Casaream felix classem fortuna tuetur,
Et latis circum plaudit victoria pennis.
Sic victore fuit factus cum Casare victor
ERICVS summos hoc bello nactus honores.

Hoc genitore satus genitoris nobile nomen
Qui retinet, nomenq; illud qui ingentibus ausis
Implet & haud patri est factis audacibus impar:
Tantus hic est, ea vis sedet insita corde potentum
Vt facili possit ratione domare furores,
Tum regum Heroumq; alium comitumq; ducumq;
Si capit arma manu, rursus arma repente reponis
Hostis atrox, adeo timidos timor arguit hostes,
Laudibus egregijs illum celebrare laborant
Certatimq; ipsi dant summi munera reges
Plurima, pro rebus gestis: causam esse labores

Certum

Certum est, atq; ducis virtutem atq; inchyta facta.

ERICVM nouere Itali nouere potentes

Hispani, semperq; illum usque ad sidera tollent

Laudibus innumeris, id fortia facta feriç

Martis opus poscunt & bella aliq; labores.

Idcirco cui nota ducis fuit inchyta virtus,

Munere donauit (namq; aurea vellera misit)

ERICVM egregio celebrandus laude Philippus

Sed tamen Hamonius, non hoc, quod fecit Iason

Medea sibi secreto quasiuit amore

Sed virtutis ea est merces, ingentiaq; ausa

Egregiusq; labor sibi præmia tanta merentur.

Quin & Iusticia cultor defensor & equi

Inchyus ille animo, virtutibus inchyus ille est,

Nec res vlla duci magis est quam publica cordi

Vtilitas: tum pacis amans & pacis amantum,

Inq; loco ferrum capere & deponere nouit.

Qui modò legitimo illustri de stemmate Nymphæ

Captus amore thori socios iterabit amores.

Iamq; dies ni fallor adest decreta, iugali

Lux sacro properat, pulchro iam lucifer ortu

Extulit optatos Eoo gurgite vultus,

Qui cupide sua vota viro sua gaudia profert,

Optatiq; pios thalami gratatur honores,

Festiuus passim certant applausibus vrbes,

Vulgus & immenso sponsi letatur amore,

Et pompe exultat festos spectare triumphos.

Omnia letitiam redolent, procul omnis ab omni

Luëtus abest populo, resonant clamoribus omnes.

Felix ô Erice, nouisq; beate Hymeneus

H 2

Iam

Iam tecum thalamos noua nupta subibit eosdem,
Iam noua sponsa noui petis atria celsa mariti?
O formosa puella ô dotibus inclita Nymphe
Heroïna tui decus ô Heroïs & ingens
Gloria qua reliquas superas virtute puellas,
Salue sponsa decens: Salue illustrissime sponse?
Omnibus hac vox est, vocis ferit athera clamor.

Vos quoq, Pierides quibus est concessa facultas
Magnanimos celebrare duces, vos carmine leto
Erici celebrate thorum: date carmina Sponso,
Ad thalamum, precibusq, pijs pia vota ferentes,
Omina felici manifesta ostendite signo
Qua noua legitimi faciant rata fœdera lecti
Sic nomen, sic vester honos, sic vestra manebit
Gloria & haud ullo laus emoritura sub aeo.

Has ubi Pieridum voces resonasset ad aures
Fama, repercussis abiens euauit alis.

Protinus à Phœbo ex numero delecta sororum
Arte valens Erato dederant cui nomen amoris,
Sponte subit munus nihil & parere recusat,
Inq, nouum sponsi carmen modulatur honorem
Astabat chorus omnis & intenti ora tenebant,
Cantantisq, animo repetebant verba sororis.

Dulcis Hymen Hymenæe veni, tibi sacra pa-
rantur.

Condidit ad summum vita immortalis honorem
Ipse hominem Deus & gemini discrimina sexus
Effinxit, proprio viuam de numine flammam
Inspirans, mentemq, addens viresq, loquendi
Vt meritò autorem vita celebraret honore,

Fœdere

*Fœdere mirando mox & coniunxit verumq;
Instituitq; pios thalami socialis amores
Vt tali medio genus augeretur, & inde
Cresceret ingenti sacrata Ecclesia cœtu.*

*Dulcis Hymen Hymenæe veni tibi sacra pa-
rantur,*

*Salve sponse decens, salve illustrissime Princeps,
Qui decus hoc etiam sequeris, sanctiq; cubilis
Iura subis, quæ sacra Dei mediante voluntas
Instituit verbo, vitam quod amore pudicam
Prosequeris, sociamq; sacro tibi fœdere iungis.*

*Dulcis Hymen Hymenæe veni tibi sacra pa-
rantur,*

*Tu quoque dulce decus patria Heroïna iugales
Quam modo sub leges vocat & sua iura maritus,
Salve sponsa decens, salve pulcherrima Nymphæ,
Digna isto THEODORA viro, virgo inclita salve,
Vos placide iuta diuina pacis in umbra
Perpetuus conseruet amor: vestroq; potenti
Sub sceptro in vero vera pietatis amore,
Subiecti peragant felicia tempora ciues.*

*Dulcis Hymen Hymenæe veni tibi sacra pa-
rantur,*

*Fortunate Heros leta noua gaudia mente
Cœcipe, dū pulchra in thalamos tibi ducitur vxor,
Qualem haud vlla tulit priscis Heroibus ætas.
Quæ subito multa faciet te prole parentem:
O quàm latus eris, quando tibi paruulus aula,
Luserit ERICVS dilecti qui ora parentis
Et matris referat vultus, ubi noscere risu*

H 3 Te patrem

*Te patrem incipiet, gremio quem sponte fouebis,
Tunc ubi complectens teneris tua colla lacertis,
Mixa tuis lato malis dabit oscula risu,
Et tenero discet, pater o pater, ore sonare.*

*Dulcis Hymen Hymenae veni tibi sacra pa-
rantur,*

*En sedet Heroina pijs iam saucia flammis
Ardet amans absentem absens auditq, videtq,
ERICVM toto Ericum suspirat in unum,
Sermone & gestus moresq, habitusq, loquentis
Hectoreumq, animum tacite secum ipsa volutat,
Multa viri virtus & gloria multa recurſat,
Fixa animo Erici praesens absentis imago
Exhibet ERICVM, & desiderio auget amorem.*

*Dulcis Hymen Hymenae veni tibi sacra pa-
rantur,*

*Qualis erat quam tu quondam Menelae petisti
Tyndaris intexto pulcherrima vestibus auro.
Quae roseas formosa genas oculosq, venustos
Ornavit bonitate sua Lacedemona forma,
Nulla etiam ut fuerit specie tam virgo beata
Quae maculis aliquot leuibus caruisset, ad ipsum
Tyndaridis pulchre summum collata nitorem:
Talis culta sinus auro & decorata capillos
Incedit noua nupta suo formosa marito
Dum cupit & reliquis magis exornata videri.*

*Dulcis Hymen Hymenae veni tibi sacra pa-
rantur,*

*Vt splendent niueis rubicunda corallia gemmis
Contexta, aut veluti tinctum certa arte rubenti*

Alber

Albet ebur minio, cultus aut sicut in hortis
Purpureis immixta rosis noua lilia candent,
Sic quoq; sponsa annis florens, viridig; iuuenta
Effulget facie, Paride ut vel iudice pomum
Auferret, placidis sic vinum sperat amorem
Ex oculis, collum supra micat aurea torques,
Ambrosiosq; auro crines fulgentia ferta
Incingunt, niuea ludunt sub pectore gemma.

Dulcis Hymen Hymenae veni, tibi sacra pa-
rantur.

Felices ambo & felici sydere nati.

O felix thalamus felix cum coniuge coniunx,
Felices quos firmus amor connectit amantes,
Nulla dies unquam vestros turbabit amores.

En Lenibus vobis gratantur motibus aure:

Soletiam vultu solito se letior effert.

Aetheraq; immensum discussa nube serenat

Exultat vestris letissima patria Tediis

Et sua felici declarat gaudia plausu,

Atq; nouos thalami vobis gratatur honores.

Dicite Hymen Hymenaeus adest ter dicite
Nympha.

Nunc iuuenes cohibite cohors, cohibite puella,

En Hymenaeus adest, rutilis en pronuba flammis

Tada micat dulces, solenni concinit hymnos

Carmine Hymen firmatq; sua connubia voce:

Instruite optatos thalamos matura iuuate

Gaudia, nox ruit & placidos labentia somnos,

Sydera iam suadent, Charitum chorus ante cubile

Constitit, ostenditq; nouis sua munera sponsis.

Dicite

Dicite Hymen Hymenaeus adest ter dicite Nym-
Salve sponsa viro felix, salve inclyte sponse (pha.
Sint vobis fausti Thalami, sint omnia fausta,
Et Deus auspicijs vobis felicibus adsit:
Det longos utriq; annos viridemq; senectam,
Et sacra fortunet vestra connubia tade,
Concordes animos aeternaq; vincula nectat
Vobis alma venus, vestro Venus astit amor,
Fœcundet Latona thorum, per multa propaget
Secula genus, multi ut possint superesse nepotes,
Qui fama proavos superet, qui fortibus ausis
Et virtute suum tollant ad sidera nomen,
Quos metuant hostes, captus quos fere Tyrannis
Turcia magnificos videat deuicta triumphos.

Dicite Hymen Himenaeus adest ter dicite

Nympha

Hac ubi sic Erato Cythara cecinisset Eburna
Conticuit, solioq; suo taciturna resedit.
Mox reliqua sonuere nouis applausibus omnes:
Vivat iô populosq; diu tueatur ERICVS,
Vivat iô placeatq; suo THEODORA Marito
Viuant & mancant seri in pietate nepotes.

ELEGIA

PRO FELICI, EX ACADÉ-
mia VVittebergensi in patriam discessu,
doctissimi atq; honestissimi viri, Christiani
Michaelis Agricolaë, Finnonij Abo-
ensis, Scripta, per
MARCVM LORLEBERG.

Non

Non idem est animus cunctis, sua cuiq; cupido
Illud is: hic aliud perētoze versat opo. (est:
Ille canes amat, egregios amat iste caballos:
Hic sanos nitido cuspide figit apros.
Pars ultro vitam sub aperta pericula mittit,
Et miseras proprio sanguine quarit opes.
Pars tentat Pelagus mutandis mercibus aptum,
Et vitam infidis credere gaudet aquis.
Impiger agricola, & comes illi rustica turba
Fœcundam curuo vomere vertit humum.
Nempe suam ut possit vitam defendere inertem,
Et parto duram farre leuare famem.
Sed nos, & quorum melior sententia menti est,
Durius, & certè dulcius, urget onus:
Qui merito studijs virtutem extendimus amplius,
Atque arte exculti nitimur ire domum:
Dulcia qui gratas impendimus otia Musis,
Dum iuuat Aonidum castra sacrata sequi.
Qui studio assequimur stellas, Lunaq; labores,
Et currus celeres splendide Phœbe tuos,
Quà mollis Zephyrus, vel quā citus intonet Euro,
Vnde Aquilo, & tumidis quā ruat Auster aquis.
Queis labor, occultas naturæ euoluere causas,
Aut rerum proprios velle referre situs.
Est sua laus etiam Baldo, legumq; peritis,
Et ludem ex magna parte Galenus habet:
Hic dum præstanti medicamine liberat agrum,
Dumq; is facundo vindicat ore reum.
Amplior ingenuis nulla est doctrina camænis,
His sine nulla manet gloria, nullus honos.

Ante alios vel si praclari sanguinis ortus
Ducimus, haec nomen lucida ad astra ferunt.
Si nos forte premat duris in rebus egestas,
Diuite sufficiunt faenore rebus opes.
Proq; onere exhausto reddunt cito laudis honores,
Et referunt tremulo gaudia summa seni.
Limina si mutanda forent, sua limina mutant,
Et comites vltro, quo properamus, eunt.
Et quoniam hac tua cura fuit, tua summa uoluptas
Semper, odoriferas inter abire Deas:
Laus equidem te summa manet, maiorq; manebit,
Cum notos Patria videris ipse lares.
Tu modò matte animis, duro ne cede labori,
Urge opus atq; unquam non nisi victor abi.
Ingenij dociles vires industria firmat:
Et labor ex merito premia durus habet.
Sed quia Leucorœis excedere finibus optas,
Albiaca relinquens culta Lycea schola:
Vade, sed aligero comitatus ab agmine, saluum
In patriam, fato prosperiore, redi.
Nec patere, ut mutata loco mens pristina cedat:
Nox mihi non veniet, te sine, nulla dies.
Scribere plura vetant lachryma super ora fluentes:
VIX tibi iam tristi Defero triste Vale.

Clarissimo & doctissimo viro, Dn. Frederico Drachstedio, contrahenti matrimonium cum honestissima virgine Maria, Clarissimi viri, vir-
tute, doctrina & consilio praestantis Dn. Leon-
hardi Steineri I. V. D. celeberrimi
relictæ F. Amico

6

Amico
Coniugium felix, tranquillum, suaue,
fecundum & stabile pre-
catur.

MARCUS LORLEBERG.

VVITEBERGÆ,
Anno M. D. LXXVI.

IPse virū ex terra Deus, atq; ex osse puellā
Condidit, atq; ambos sanctē sociavit ut vnā
Seruarent gemino stabilem sub pectore mentem;
Inde etiam instituit casti inuiolabile fœdus
Coniugij, nemore in sacro, legesq; iugales
Atq; duos casto mandauit amore potiri,
Ne duo post essent vnum sed corpus, & idem
Spiritus, vna animi fido sub corde voluntas,
Vt genus humanum sic augeretur, & inde
Cresceret ex tali sacrata Ecclesia nexu.
Sponse decens igitur, summo cumulādo honore es,
Qui decus hoc etiam sequeris sanctiq; cubilis
Fœdera grata subis rursus nymphaq; pudicā
Sub tua iura vocas, dulci denictus amore:
Quiq; Deo parere, & castam ducere vitam
Duxisti summum esse bonum laudemq; pudoris
Egregiam: qui iussa Dei castamq; puellam
Turpibus illecebris præfers alijsq; puellis:
Sic Domini haud violans leges legum ipse peritus.

Nimirum hanc ipsam ducis, quæ signa pudoris
In facie manifesta gerit, quæ sedula in illud
Incumbit cura ingenti summoq; labore
Ut vera nitidam gereret cum laude coronam:
Nam veluti ex Scythicis fabrefacta corona lapillis
Magnanimum decorat regem, sic ferta puellas.
Atq; velut radians per quæ videt omnia mundus
Mundi oculos nitido superat splendore sororem:
Sic quoq; sponsa illam atq; istam, deniq; cunctas
Laude pudicitia & forma post terga relinquit.
Huic neque sub lepida truculenta superbia forma,
Nec fastus latitat: lascinia dira modestos
Haud gestus rapit in vetitum aut facit esse super.
O nimium felix, o terq; quaterq; beatus (bam
Cui talis nubit diuino munere coniunx
Illa virum blando rebus solatur in arctis
Ore, lenare virum scit ubiq; aliosq; labores
Amplexu dulces ipsi facit, aspera corde
Tristitia intuitu sociæ fugit: inde quod vltra est
Atque bonum magis egregium facit esse parente
Innumera sobolis pignus per dulce marito.
Vis ea, tantus honos & gloria tanta puella.
Sed tandem ad metam (ne dicant: amphora cœpit
Institui, currente rota cur vrceus exit?)
Nunc feror atq; quod hic optadum restat agamus:
Quicquid in orbe boni est vobis contingat, uterq;
Certe amore fuga nunquam det terga, sed vltro
Victor abire velit, maneatq; in amore fidelis
Aurea pax domui insistat, sua gaudia lecto
Non vnquam desint: sobolem sine fine tenellam
Es pater

Et pater & genitrix videat serosq; nepotes.
Et tandem breuiter votorū hac summa meorū esse
Viuite felices, vel secula mille, Valet.

ALIVD EIVSDEM.

Non satis est odisse thoros, & viuere castè,
Conueniens vita cor nisi verset idem.
Namq; Deo casta, mens casta, in carne probatur,
Altera si desit, præstat amasse thoros.
Non minus hoc ipsi gratum est, quam cælibe vita
Rite frui, verbo quod bene sanxit, opus.
Hoc igitur, quo iure placet tibi, Iuris amator
Magne, bonas aui spes, FRIDERICE, facit.
Est locus in voto, pro te, quam numina poscunt,
Hac cole, cum sponso, sponsa MARI A, tuo.
Ipsa viro, quo te decorat Deus, viere sanctè,
Qua datur huic vni (nam potes) arte place.
Sic graue, quo castos peccatum polluit usus
Coniugij, vincet mutuus ardor, onus.
Et paX Ipsa i thoro præsens DOMV IqVE, per annos
Nestoreos, o Lea sospitls Instar, erit.

EPITAPHIVM

Optimū, summaq; modestia & pietate prædi-
ti adolescentis, Henrici Schadelandi, patricij Ha-
melenſis, scriptum à charissimo fratre Marco
Lorlebergio amoris, ergo.

Vera cui pietas, et Christi dogmata cordi
Vitaq; fucata nescia fraudis erat.
Huc nuper patrijs fuerat deuectus ab oris,
Disceret ut veri dogmata sancta Dei.

Vita cum non dum tria lustra teneret amare
Suprema, extinctus flumine fata subit.
Heu seu a nimium parca: dignissime vita
Non adeo celeri funere dignus eras.
Talia sed fieri voluit diuina potestas
Illa tibi vitam tradidit, illa tulit.
Ergo Henrice mei cordis pars summa quiescens
Expectes hilari corde animoq. DEV M.

Dialogus Marci Lorlebergij in obitum
Emerentia Lorleberges sororis
charissima.

Lapis & Viator colloquuntur.

L. Huc quaeso celeri floctas vestigia gressu
Huc inquam inceptum flecte Viator iter:
Non equidem Cythara nec dulcis nabilia sonoris
Hic fidibus resonat, non tuba, nulla, chelis.
Non mea Pierides praeiungunt tempora lauro
Dulcia nec blande nunc amo pleetra lyra:
Sed me funesta Musa cinxere cupressu,
Arbor enim menti conuenit illa mea.
Siste Viator iter. V. Quis me vocat? L. ipse morari
Te cupio. V. Sisto. Dic age? L. quaeso moram.
V. Nunc mihi quae dicas sit tanti caussa doloris
Mortuus est ne tibi hic dulcis amicus? L. habes
V. Quis quaeso? L. nequeo curis labefactus iniquis
Dicere, tu potius suspice, tute lege:

Hic

d

*Hic Emerentia casta cubat Lorlbergia proles,
Aduentum exoptans optime Christe tuum.
Quo sata patre? L. pio, docto. V. Dic nomen? L. ha-
bebis.*

*V. Quis? L. Dicam: obscurum non habet ille
genus.*

*Iustus erat pater huic Lauromontanus. V. at illi
Patria nonne fuit clara Hamelöa? L. fuit.*

*V. O saua nimium crudelia numina Parca
Quae nunquam Iuueni parcitis, atq; seni,
Ille licet magno su robore praeitus, aet hic
Obtundat magna relligione Deum.*

*Vos tamen ante dicta sprecu ratione virorum,
Multos ad stygias ire iubetis aquas.*

*Ergo tuo sauos animo depelle dolores
Sint procul hinc lachryma sit procul atq; dolor.
Illa licet gelido iaceat tumulata sepulchro,
Mens tamen aeterna viuit in arce, Vale.*

*Precatio ad Deum Opt: Max: Mar-
ci Lorlebergij Hamelensis
Anno 76.*

*Q Vi nutu terras regis, & qui sydera caeli
Imperio, atq; maris flumina vasta tenes.
Ius tibi & arbitrium nostra fortuna salutis
Tradidit, inq; tua est vitag; morsq; manu.
Perdere posse sat est si quem iunat ista potestas,
Sed tibi seruatus gloria maior ero.*

Qui

Qui cupis ut minimè dirum abijciamur ad orcum,
Quando auido petimus cœlica regna pede.
Peccatis ignosce meus ô dulce leuamen,
Rebus in aduersis o pater esto bonus.
Per placidos vultus, per vulnera tristia Nati
Si mouet, ut certè te mouet, vllus amor.
Esto mihi misero bonus: optimus esto precanti,
Nec querulos dura respue mente sonos.
Redde age nos patria antiqua post funeris horam:
Effice nos meritis tempus in omne tuos.

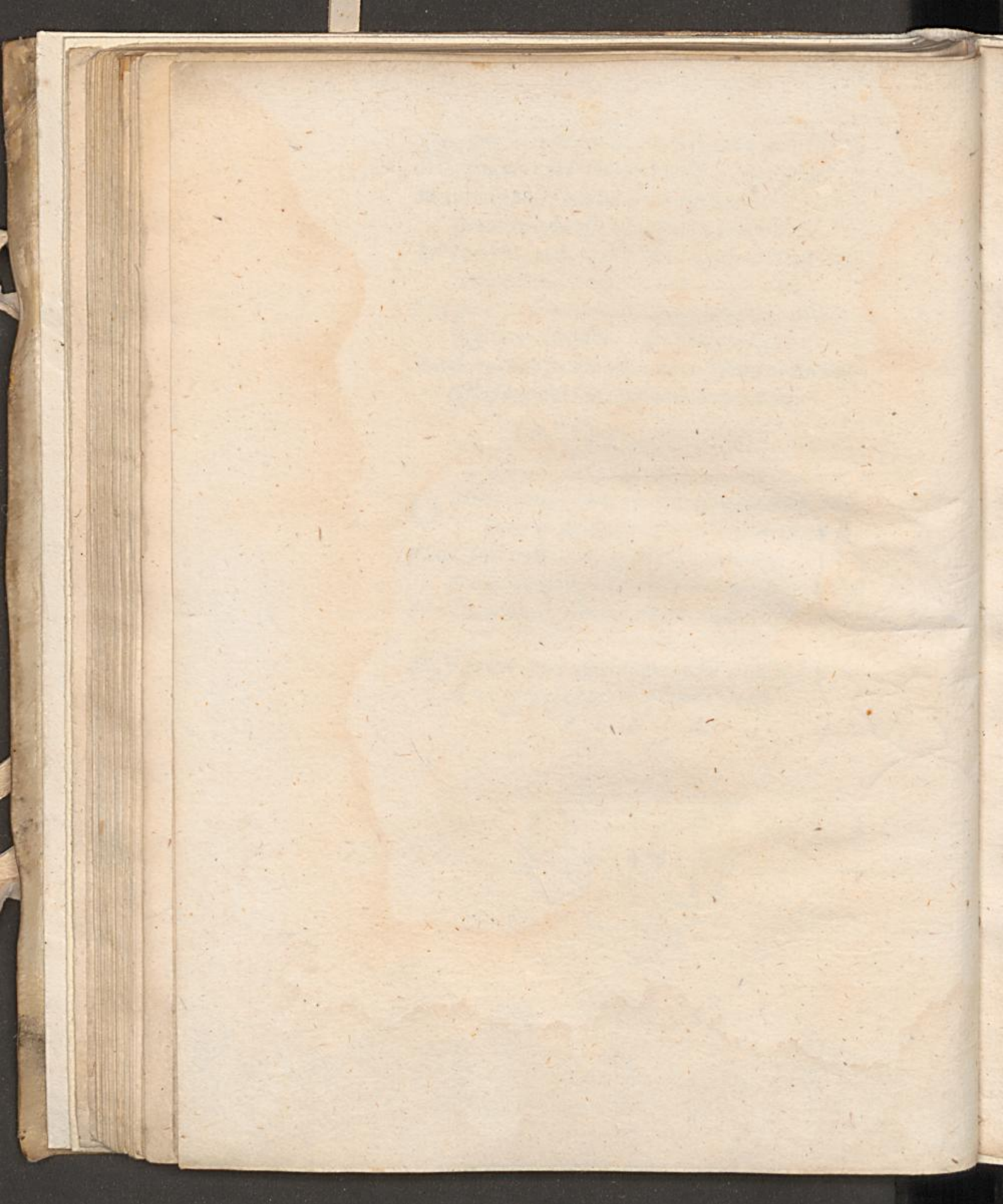
Aliud Epigramma Marci
Lorlebergij

O Mnia cum pereunt & sunt iam condita lethe
Iuris in ingenium, mors habet atra nihil.
Viuunt Aristoteles, viuunt post fata Galenus
Et medica quisquis clarus ab arte fuit.
Viuunt Maonides, Flaccus, Maro, Nazo, Tibullus
Atq; alij, claria qui valuerunt Lyra.
Disce bonas artes, & sacras excute Musas,
Et tua perpetua premia laudis erunt.

F I N I S.



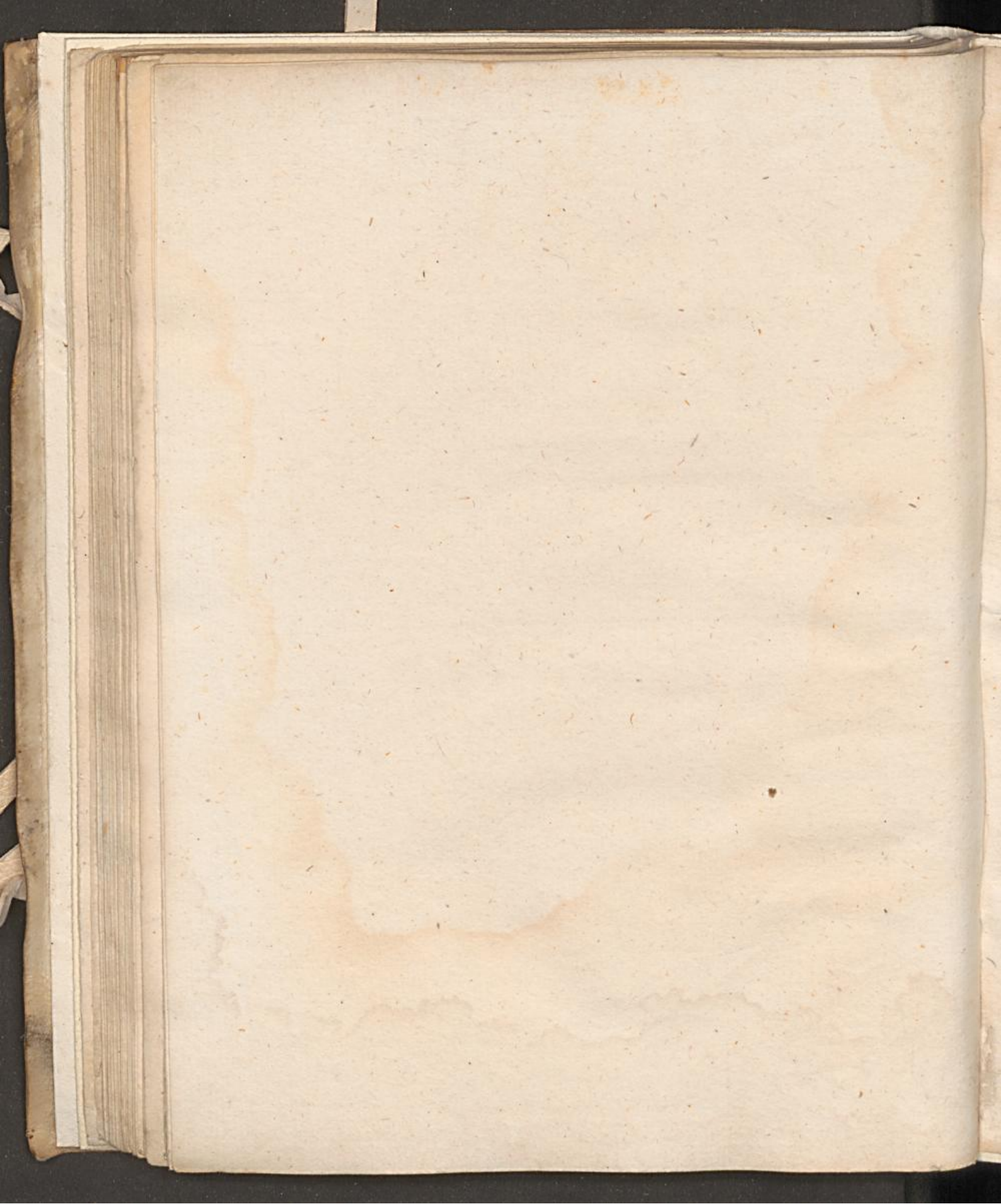




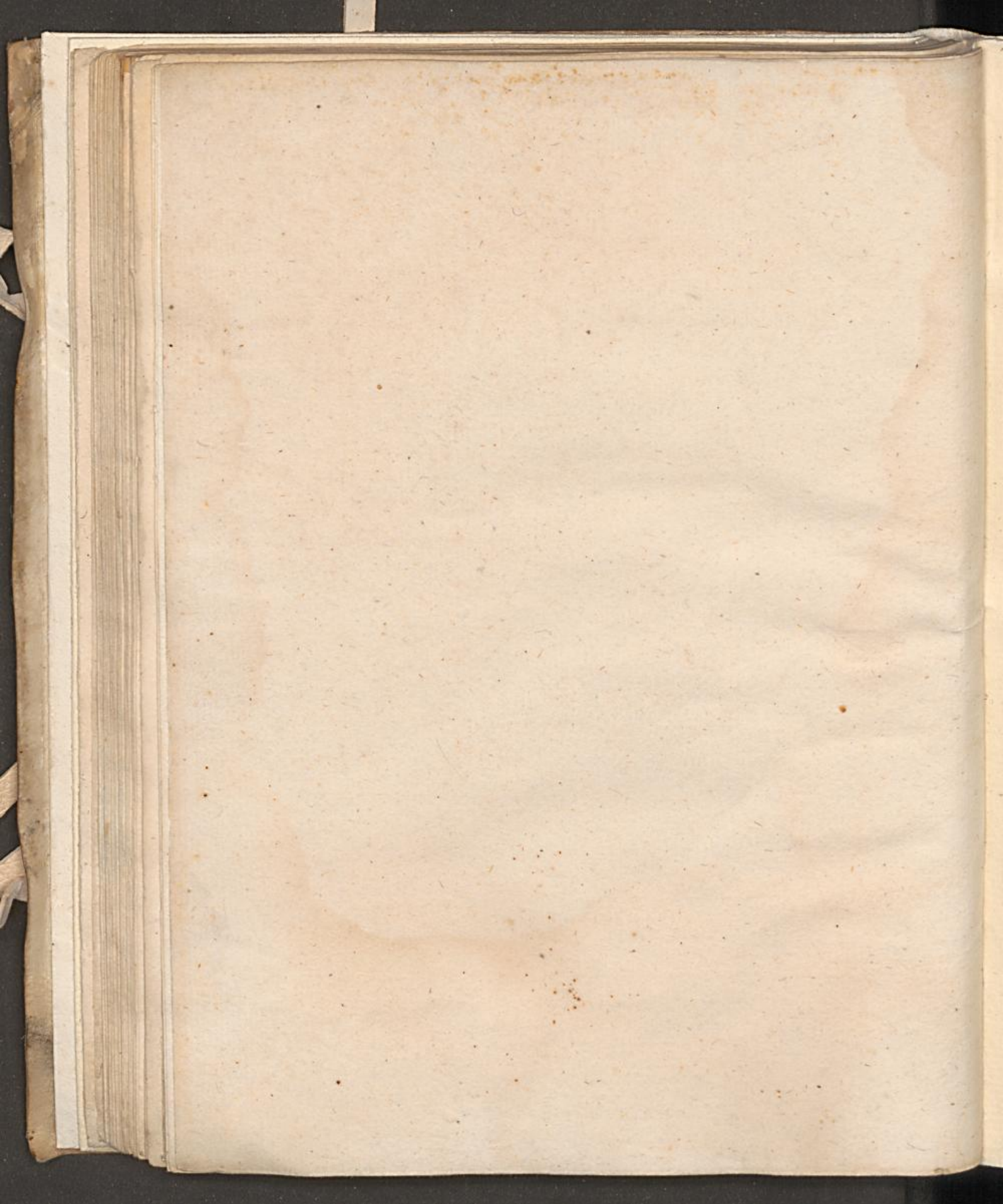


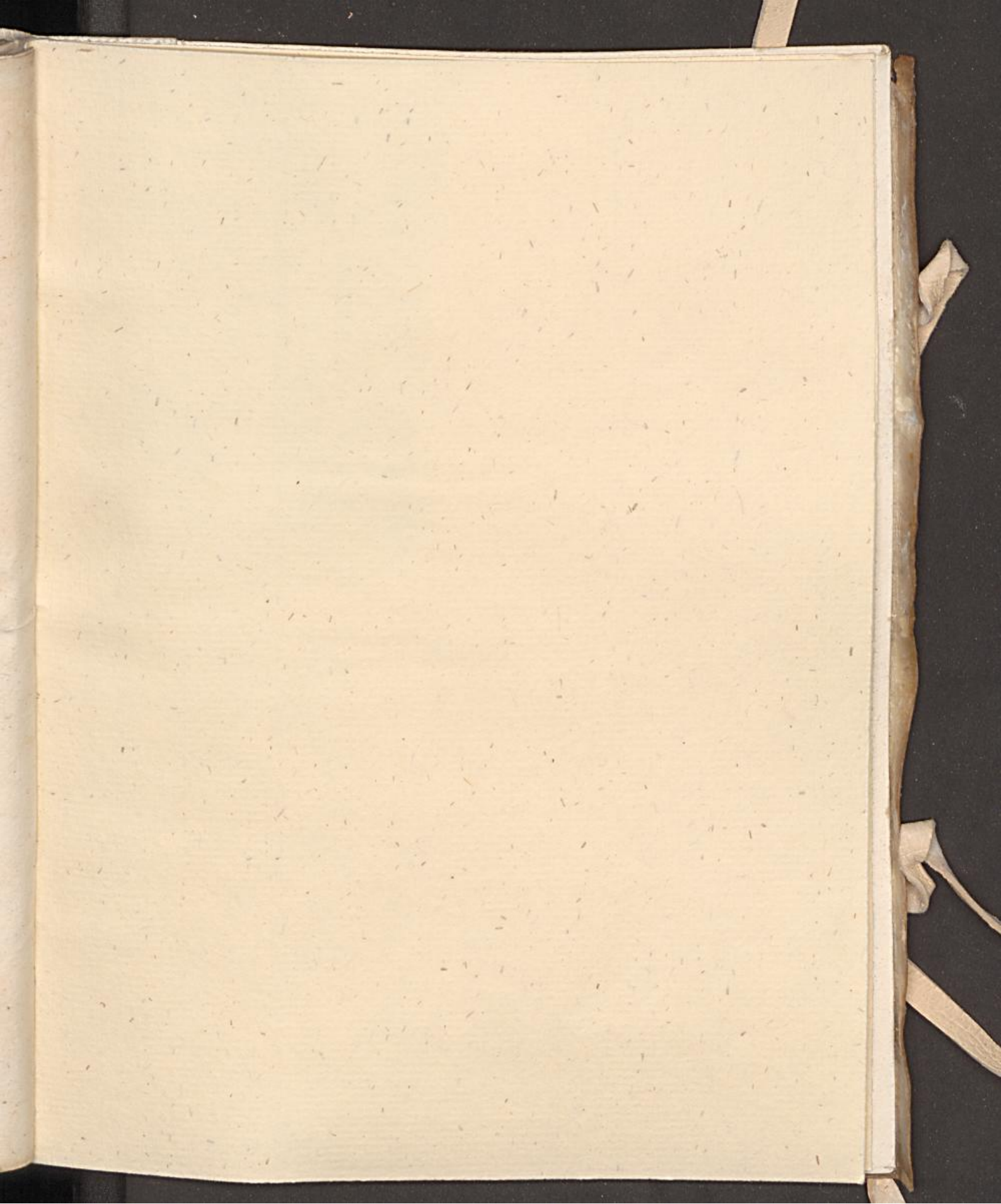






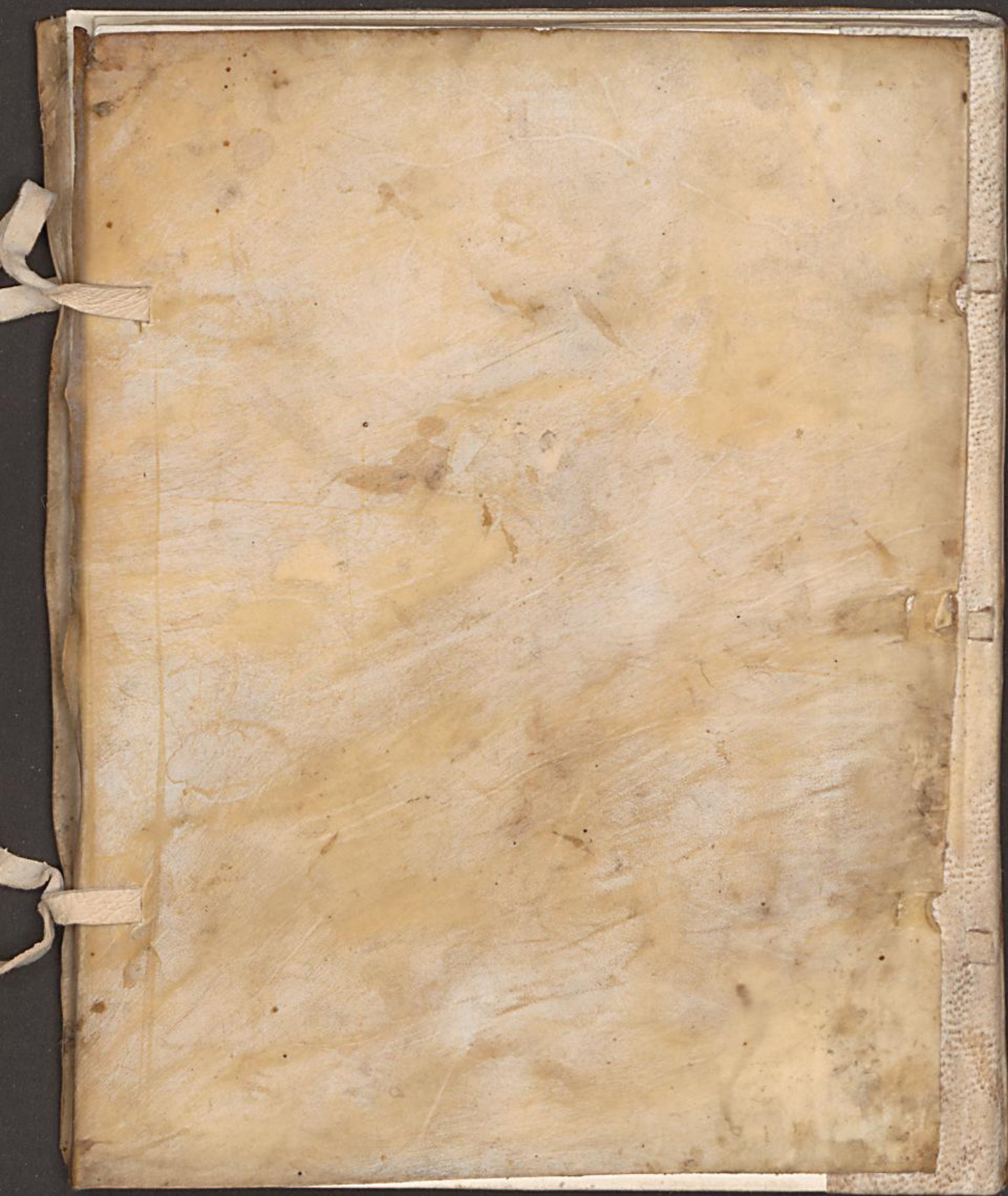






6170562

G 1814 fb



G 1814fb



